

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1010 Northwood St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 3

NOVEMBER 1, 1929

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

TOT VIJANDEN ZIJN ZE MIJ!

Zoude ik niet haten, Heere, die U haten?
en verdriet hebben in degenen, die tegen U
opstaan? Ik haat hen met een volkomen
haat; tot vijanden zijn ze mij.

—Ps. 139:21, 22.

Zoude ik, O Heere! Uwe vijanden niet haten?

Zou ik geen verdriet hebben van degenen, die tegen
U opstaan?

Zeker, als ik Uwe wonderen overdenk en Uwe heerlijk-
heden bepeins en mijne ziel bepaal bij de eeuwige
grootheden van Uwen Naam; en mijn oog valt dan op
de nietige stervelingen, die U haten, die den euvelen,
waaninnigen moed hebben, om tegen U op te staan,
dan vind ik in mijn hart een volkomen haat jegens hen
en dan moet ik belijden: tot vijanden zijn zij mij!

Zou ik niet?

Gij toch, O, Heere! zijt zeer groot!

In alle Uwe deugden zijt Gij de eeuwige!

Gij zijt alleen de Zijnde! In Uzelf hebt Gij de
grond van Uw aanbiddelijk Wezen. Niemand veroor-
zaakte Uwe Goddelijke essentie en niets ondersteunt
Uw eeuwig zijn! Zoude ik vragen naar de oorsprong
van Uw Wezen, de diepten der eeuwigheid zouden moe-
ten zwijgen; zoude ik onderzoeken naar den grond van
Uw bestaan, de hoogten der hemelen en de afgron-
den der hel zouden mij geen antwoord geven. Oor-
zaak aller oorzaken, schoon Zelf niet veroorzaakt;
Peiler aller diepten, schoon Zelf onpeilbaar; Grond
aller gronden, schoon Zelf grondeloos en ondoorgronde-
lijk; het Zijn van alle bestaan, schoon Zelf van niets
afhankelijk, — zoo, O, Heere! stamel ik van Uwe
grootheid en van de eeuwige heerlijkheid Uws Naams!

Eeuwig zijt Gij en oneindig! Want bij U is een
dag als duizend jaren, en zijn duizend jaren als een
dag. Wel schiept Gij den tijd en stelt het schepsel
paal en perk, maar Gij Zelf zijt de ontijdelijke, de door
geen tijd te metene, de eeuwige, de boven allen tijd

verhevene, die eeuwiglijk de volheid van Uw godde-
lijk leven met eeuwige verlustiging leeft! Gij, de
Onveranderlijke, die grooter noch kleiner wordt, om-
dat Gij de onmetelijke zijt; Die toeneemt noch afneemt,
omdat Gij de Onbegrensde Volheid alles goeds zijt; Die
geen schaduw van omkeering kent, omdat in U alles
eeuwiglijk en volkomenlijk schittert van 't allervol-
maaktste licht. Gij vervult alle dingen en zijt hooger
dan alle dingen; Gij omspannt alle dingen en de dingen
omspannen Uw Goddelijk Wezen niet; Gij omringt en
bezet ook mij van achteren en van voren, want in U
leef ik, beweeg ik mij, ben ik! Nergens kan ik mij
wenden of Gij zijt bij mij; al zou ik naar de hoogte
der hemelen opvaren, Gij zoudt mij daar omringen; al
zou ik nederdalen in de diepte der hel, Uwe tegenwoor-
digheid zou mij ook daar bezetten. Gij hebt mij ge-
vormd, en eer ik nog was hadt Gij mijn naam in Uw
boek!

En Gij kendet mij, eer ik nog was, eer de bergen
geboren waren, van voor de grondlegging der wereld!

Toen hadt Gij mij lief, zooals Gij mij in Uwe beide
handpalmen gegraveerd hadt. Niet zooals ik ben, maar
zooals Gij mij van eeuwigheid kendet, zoo hadt Gij mij
lief! Niet omdat ik iets was voor U, maar omdat Gij
de eeuwig soevereine God zijt, Die alles doet naar Uw
vrijmachtig welbehagen, daarom kendet Gij mij in
liefde! Want Gij alleen zijt de Pottenbakker en Gij
doet met het leem naar Uw opperhoogen wil

Toen hebt Gij verordineerd, in ondoorgrondelijke,
vrije liefde, dat ik, en al degenen, die Gij kendet, het
beeld Uws Zoons gelijkvormig zouden worden, opdat
ik bij U eenmaal in heerlijkheid zou wonen!

En Gij hebt mij verkoren in den Geliefde, opdat Hij
mij zou wasschen in Zijn bloed, zou heiligen en volma-
ken, zou onberispelijk voor U stellen, gevormd naar het
beeld, dat Gij van mij hadt, voor de grondlegging der
wereld!

Mij, doemwaardig in mijzelf; den grootste der zon-
daren!

't Was al van U!

Ja, Heere, mijn God, Gij zijt zeer groot, hoog boven
al wat schepsel heet, heerlijk in al Uwe deugden. Uwe

kennis is mij te wonderbaar, toch zijn Uwe gedachten mij kostelijker dan goud!

In de nachtwaken zal mijne ziel met al haar kracht peinzen over Uwe wonderen; bij 't kriecken van den dageraad zal mij Uwe goedertierenheid nog loven!

Zou ik dan niet haten, die van U schandelijk spreken?

Geen verdriet hebben van degenen, die tegen U opstaan?

Tot vijanden zijn zij mij!

Zou ik niet haten, O Heere, die U haten?

Maar hoe zoude ik anders? Hoe zoude ik Uwe vijanden liefhebben en gemeenschap hebben met degenen, die van U schandelijk spreken?

Zal niet een kind vervuld zijn met verontwaardiging, als hij den naam zijns vaders hoort lasteren, als de eer zijns vaders door het slijk wordt gesleurd? Zal een vriend ook gemeenschap hebben met de vijanden zijns vriends? Hoe zal dan *Uw* kind gemeene zaak maken met degenen, die tegen U opstaan? Hoe zal *Uw* vriend Uwe vijanden liefhebben? . . .

En Heere, ik ben *Uw* kind, *Uw* vriend, door *Uw* gena!

Neen, het is niet in hoogheid des harten, dat deze belijdenis van mijn lippen klinkt.

Te roemen, anders dan in Uwe genade, heb ik niets!

Ik weet, 'k was niet *Uw* vriend. En nog, naar de andere wet, die in mijne leden is, ben ik geneigd U te haten. *Uw* vijand ben ik van nature! Een kind des toorns ben ik geboren. Doemschuldig was ik in mijzelfen. Indien Gij met mij had willen rechten en mijne ongerechtigheden had willen stellen in het licht Uws aanschijs, om ze tegen mij te brengen in het gericht, Gij hadt mij van *Uw* aangezicht verstooten in Uwen gerechten toorn. Want ik behoorde tot degenen, die tegen U opstaan. Om mijn euvele rebellie tegen U was ik reeds onder het oordeel des doods en der verdoemenis, in mijzelfen, eer mijn oogen nog het levenslicht aanschouwden. Eén was ik met een opstandig geslacht. Maar ook maakte ik mijn schuld dagelijks grooter. Al wat in mij is stond tegen U op. Ik balde de vuist in *Uw* aangezicht. Mijn bedenken was vijandschap tegen U, dag en nacht. Nooit onderwierp ik mij aan Uwe wet. Met mijn hart ontkende ik U. Met mijn tong vloekte ik U. Mijn oog wilde U niet zien. Mijn oor wilde U niet kennen. Mijn wil begeerde U niet. Hate-lijk was ik en U hatende en een vriend dergenen, die tegen U opstaan . . .

Maar Gij hebt mij liefgehad!

Ook toen ik verre van U mij keerde, in haat en vijandschap wandelde, hadt Gij mij lief, omdat Gij mij kendet eer de wereld was! Daarom hebt Gij mij verkoren, opdat ik *Uw* kind zou zijn en onberispelijk voor U zou worden in de liefde. Daarom hebt Gij mij Uwe ondoorgrondelijke liefde geopenbaard, toen Gij *Uw* eeuwig geliefden Zoon zondt, in mijn vleesch en in mijn

bloed, onder mijn schuld en voor mijne zonde; toen Ge Hem Zelf tot zonde maaktet en Hem deedt ingaan in mijn dood, in mijn ellende en lijden; toen ge *Uw* toorn over Hem uitstortet, om mij te wasschen van ongerechtigheid en deelgenoot te maken van Uwe liefde en de gemeenschap *Uwer* vriendschap. Daarom hebt Gij mij gezocht, toen ik *Uw* vijand was, hebt tot mijne ziel gesproken van zonde en schuld, van genade en vergeving en hebt mij met U verzoend, mij vrede gevende in het bloed des kruises! Daarom hebt ge den stroom van Uwe liefde ook in mijn hart uitgestort, mijn duisternis veranderd in licht, mijn haat in liefde, mijn vijandschap in vriendschap. En ge hebt mij in beginsel weer van harte doen zingen:

“t Hijgend hert, der jacht ontkomen,
Schreeuwt niet sterker naar 't genot
Van de frissche waterstroomen,
Dan mijn ziel verlangt naar God!”

En nu, O mijn God! zijt Gij de begeerte mijner ziel, de Rotssteen mijns harten, mijn deel in eeuwigheid! Daarom is het mijn lust om in Uwe gemeenschap mij te mogen verblijden, om Uwe liefelikheden te aanschouwen in Uwen tempel, om de grootheid *Uwer* deugden te kennen, de heerlijkheid Uws Naams te roemen en al Uwen lof nog grooter te maken. Daarom wil ik wandelen in *Uw* licht, want Uwe geboden zijn mijne vermakingen en is het mijne hartelijke begeerte om van *Uw* partij te zijn in het midden der wereld!

Zou ik dan geen verdriet hebben van degenen, die tegen U opstaan, O, mijn God? Zou ik niet haten, die U haten, O, Jehova? Ik haat ze met een volkomen haat! Tot vijanden zijn ze mij!

Verdriet heb ik dagelijks van mijn eigen vleesch, dat altijd nog weer wil bedenken wat vijandschap is tegen U en het doet mij klagen: Ik ellendig mensch! Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?

Tot vijanden zijn mij de kinderen der duisternis, die van U schandelijk spreken. Ik zal in hunne tente niet verkeerren . . .

En in de gemeenschap met *Uw* volk wil ik zingen:

Ik ben een vriend, ik ben een metgezel
Van allen, die *Uw* Naam ootmoedig vreezen;
Die leven naar *Uw* goddelijk bevel.
O Heer, hoe wordt *Uw* goedheid ooit volprezen.
Gij doet op aard aan alle schepselen wel;
Och wierd ik in *Uw* wetten onderwezen!

Zou 'k dan niet haten, Heere, die U haten?
Tot vijanden zijn zij mij!

Heere! leer mij *Uwe* vijanden te haten!

Want niet *mijne* vijanden wil ik haten en niet *mijn* eer wil ik zoeken, maar de eer van Uwen nooit volprezen Naam!

En mijn hart is arglistig, meer dan eenig ding! Het

is van nature geneigd U en mijn naaste te haten! Zichzelf te zoeken, te verheerlijken, te wreken!

Er is slechts zulk een klein beginsel der nieuwe gehoorzaamheid, zulk een flauwe flikkering der liefde van U dikwijls! En 't vleesch is zoo machtig, de werken der zonde zoo overweldigend! Aan 't allerheiligste kleeft dikwijls de meeste zonde; en als ik meest het goede wil doen, ligt veelal het kwade het dichtst bij mij!

Hoe zou ik dan haten, die U haten, tenzij door Uwe genade alleen? Och, 't is mijn ervaring, en 'k beken het met smart der ziel voor Uw aangezicht, dat 't dikwijls ijverde naar het vleesch, als ik meende te strijden naar den Geest; dat 'k dikwijls vurig was voor eigen zaak en eere, als 'k mij had voorgenomen te worstelen voor de heiligheden van Uw Verbond in de wereld; dat 'k dikwijls haatte, die mij haatten, terwijl ik toch bedoelde verdriet te hebben van Uwe vijanden, O, mijn God!

Leer mij dan te haten, die U haten, te haten met een heiligen haat, te haten naar den Geest, te haten uit het heilige beginsel der liefde van U! Leer mij *mijne* vijanden lief te hebben, te zegenen, die mij vloeken, te bidden voor degenen, die mij geweld aandoen, opdat ik mijzelf niet wreke! Zoo toch hebt Gij mij liefgehad en is Christus voor mij gestorven, toen ik nog zondaar was! In die liefde toch, waarmede Gij mij hebt verlost, toen ik Uw vijand was, hebt Gij mij gekend! Die liefde was het, die schitterde aan het bange kruishout van Uwen Zoon! Die liefde hebt Gij in mijn hart uitgestort, mij doen ervaren en smaken aan mijn hart! Die liefde belijdt ik en haren roem verhoog ik, terwijl ik nog ben. In die liefde alleen, waarin ik mijzelf kan verloochenen, stil de smaadheid van Christus kan dragen, niet scheldende als ik gescholden word, niet slaande wie mij slaat, maar 't alles overlatend aan U, die rechtvaardiglijk oordeelt, zal ik Uw knecht kunnen wezen, voor Uwe zaak kunnen staan, genade kunnen hebben in de zaak van Christus in de wereld te kunnen lijden!

Die liefde, O. Heere, stort rijkelijk uit in mijn hart! Van die liefde laat mijn ziel vervuld zijn!

Door die liefde laat mijn denken worden beheerscht, mijn oordeel zijn doorlouterd, mijn wil worden geregeerd, mijn oog zijn verlicht, mijn oor zijn geheiligd, mijn tong en mond U zijn gewijd! Laat ze de vuurgloed van al mijn geestdrift, de regel voor al mijn weg en wandel, het leven van mijn leven zijn!

Opdat mijn haat nimmer ontbrandde dan door het vuur van Uwe liefde!

Opdat ik ook dan, als Uwe vijanden mij haten, nooit verdriet hebbe dan in hun aantasten van Uwe opperhoogheid en in hun schandelijk spreken van Uwen Naam!

Dan, O, mijn God! zal ik stille kunnen zijn als men mij haat, omdat ik U lief heb, om alleen te getuigen, als hun haat zich tegen U verheft. Dan zal ik nederig kunnen dragen den laster waarmede mijne vijanden mij belagen, om alleen dan in heiligen toorn te ontbran-

den, als zij Uwen heerlijken Naam, Die alleen waard is te ontvangen alle lof en aanbidding, door het slijk sleuren. Dan zal ik bewaard blijven voor schelden als zij mij schelden, om alleen de aanranders van Uwe deugden tegen te staan. Dan zal ik mij kunnen verheugen en verblijden als mij de menschen smaden en vervolgen en liegende alle kwaad tegen mij spreken om Uws Naams wil, om alleen dan verdriet te hebben, als men van U schandelijk spreekt, Uwe waarheid aantast, Uwe eer vertrappt, Uw heilig Verbond met voeten treedt

Dan zal ik voor Uwen Naam en Uwe zaak kunnen staan in het midden van een wereld, die in het booze ligt, geen gemeenschap hebbend met de werken der duisternis, maar wandelend als een kind des lichts, het genade en eere mij rekenend, dat het mij gegeven is in Uwe zaak te gelooven en te lijden, en wetend, dat mijn loon groot zal zijn in de hemelen

Zal ik niet haten, Heere, die U haten? Zal ik geen verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan? Zullen zij mij niet tot vijanden zijn, die van U schandelijk spreken?

Ja, Heere, zoo is het de begeerte mijns harten!

Maar zoo is het naar mijn vleesch niet

Van nature heb ik mijzelf lief en haat ik U; zoek ik mijzelf en vergeet ik U; verdedig ik altijd eigen zaak en veronachtzaam ik de Uwe; wreek ik mijzelf, maar laat ik Uwe eer vertrappen; ontbrand ik in toorn als men mij slaat, maar laat het mij koud, als men U aanrandt

Zoo is het alleen, als Gij mij Uwe liefde schenkt.

Zoo kan het alleen door Uw gena!

Zoo zal het zijn, als Gij altijd weer mijn harte kent en doorgrondt, om het zevenmaal te doorlouteren en het te beproeven gelijk het goud beproeft wordt

Als Gij elken schadelijken weg, die bij mij gevonden wordt, verre van mij doet en mij leidt op den eeuwigsten weg.

Daarom getuig ik wel vrijmoediglijk, dat ik haat degenen, die U haten en verdriet heb in degenen, die tegen U opstaan, maar met de bede in het hart en op de lippen:

Doorgrond m' en ken mijn hart, O Heer;
Is 't geen ik denk niet tot Uw eer?
Bedroep m', en zie of mijn gemoed
Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';
En doe mij toch met vaste schreden
Den weg der zaligheid betreden.

H. H.

PASCHEN

't Onvergankelijk Levenslicht
rees met gansch ontdekten luister
uit de smaadheid van 't gericht,
uit der graven sombren kluister!
't Nachtuur is voorbij gegaan!
't Licht des Heilis is opgestaan!

CHRISTUS, DE HOOGSTE PROFEET

Krachtens de relatie des Verbonds, waarin de mensch in den staat der rechtheid in het Paradijs door zijnen God was geplaatst, stond hij als vriend-knecht tegenover zijnen Schepper. Immers ook die openbaring van de verbondsgedachte, die onder ons bekend staat met den onjuisten naam van werkverbond, bestond wezenlijk niet in een voorwaarde, een belofte en een bedreiging, maar daarin, dat de mensch in de gemeenschap der vriendschap met zijnen God mocht en zou leven. En waar hij ook in die gemeenschap der vriendschap met zijnen God toch niet Gode gelijk was, maar schepsel bleef, daar lag het in den aard der zaak, dat hij ook knecht des Heeren was. Hij was vriend-knecht. Geen slaafsche vrees bezielde hem. Ook was hij geen loonknecht, die zijnen God diende om de verdienste, die daaraan verbonden was. Doch hij diende God in vrijwillige vriendschap en stond als van Gods partij in het midden der wereld. Daarbij stond hij aan de spitse van heel de aardsche schepping. Wel was hij geen hoofd der gansche schepping en was hij een weinig minder gemaakt dan de engelen. Maar van de schepping, die hem omringde, met name in het eerste Paradijs was hij toch hoofd en vertegenwoordiger. De aardsche schepselen vonden in hem hun eindpunt en in hem, als het schepsel, dat naar Gods beeld geformeerd was, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, lag die aardsche schepping als het ware aan Gods hart. Het licht der schepping trok zich in hem samen en straalde ook door hem tot God uit. Daarom was de Verbondsvriend Gods dan ook knecht des Heeren, niet alleen met het oog op zichzelf, maar ook met geheel de aardsche schepping, die hem diende, opdat hij zijn God zou dienen. Hij was in het eerste Paradijs een huisverzorger Gods, die geroepen was, om de schepselen te kennen, te verzorgen en te regeeren als voor Gods aangezicht en Hem daarin en daarmede te verheerlijken in vrijwillige gehoorzaamheid.

Dit was Adams ambt. In dezen zin was hij ambtsdrager Gods. En hij was dit met geheel zijn bestaan, met al zijne krachten, en met alle middelen, die God hem schonk. Hij kon dit zijn, want hij was naar Gods beeld geschapen, zoodat hij in den staat der rechtheid zijnen God kon kennen, hartelijk liefhebben en vrijwillig gehoorzamen en dienen. En hij was dit op drievoudige wijze, geheel in overeenstemming met de natuurlijke gaven, waarmede hij was bedeeld en versierd. Geheel zijn wezen en leven stonden in dienst van deze vriendknechtschap Gods. Hij was knecht des Heeren met verstand en wil en macht, met hoofd en hart en hand, met zijn kennend leven, zijn liefdeleven en zijn wilsleven ook in betrekking tot het schepsel rondom hem. En in verband met deze verschillende zijden van zijne natuur en van zijne betrekking tot God en tot het schepsel, straalde dit ééne ambt in den mensch op drievoudige wijze uit. Hij was profeet, priester en koning en dit alles was hij in den dienst

des Heeren en in de gemeenschap des Verbonds van Gods vriendschap.

Zullen we dan ook een rechte beschouwing erlangen van de beteekenis van het profetisch ambt in het bijzonder, dan moeten we ons allereerst bij deze roeping van Adam in den staat der rechtheid bepalen. Onder het volk is een profeet iemand, die toekomstige dingen kan voorspellen. Als iemand zich er aan waagt om iets te zeggen aangaande de toekomst, wordt hij dan ook losweg profeet genoemd. Toch is dit minder juist. Weliswaar behoort ook dit kennen en verkondigen van de dingen der toekomst bij het ambt eens profeten, maar daarom is het nog niet waar, dat dit ambt daarin zou opgaan en dat we kortweg een profeet mogen omschrijven als iemand, die toekomstige dingen voorspelt. Veeleer is een profeet iemand, die God kent en die Hem sprekend en getuigend verheerlijkt. Het Hebreuwsche woord voor profeet is zeer rijk in dit opzicht. Het wordt afgeleid van een woord, dat eigenlijk beteekent overvloeien, overkoken. Het geeft de gedachte aan de hand, dat een profeet een mensch is, die zoo overvloeit van de kennis Gods, die zoo vol is van de heerlijkheden des Heeren, dat zijn mond er van overvloeit, dat hij gedrongen wordt om voor God en van Hem te spreken. God openbaart zich aan hem. Hij giet, om zoo te spreken, Zijne kennis over in den profeet. En deze wordt gedrongen om te getuigen van dien God, Die Zich aan hem heeft geopenbaard. Zoo vinden we het meermalen bij de profeten des Ouden Verbonds. God wordt hun te machtig; de kennis van Hem overmeestert hen geheel en al; zij eten Zijne woorden en vullen hun ingewand er mede; het wordt een vuur in hunne beenderen, zoodat zij niet meer kunnen zwijgen, doch luide moeten getuigen van de heerlijkheden des Heeren en van Zijn Verbond, hetzij dat deze dingen betrekking hadden op het heden, op het verleden of op de toekomst. Een profeet is iemand, die God kent en die voor Hem spreekt als Zijn vriend-knecht.

In dezen algemeenen zin des woords nu was ook Adam profeet des Heeren in den staat der rechtheid. Hij was geschapen naar Gods beeld. Ook in zijn kennend leven was hij op God aangelegd. Daarom kon hij zijnen God recht kennen, dat is met een kennis der liefde en in die kennis gemeenschap hebben met Hem. En niet alleen was hij op dat kennen Gods aangelegd, maar de Heere God vervulde hem ook met Zijne kennis, van het eerste oogenblik van zijn bestaan af. Wel is ook Adams Godskennis niet te vergelijken met de kennis Gods, die daar is in Christus Jezus; wel staat zijne kennis in den staat der rechtheid niet op ééne lijn met de kennis der gezaligden in de verheerlijkte schepping, die nog in de toekomst wacht. Ook Adams Godskennis was geen zien aangezicht tot aangezicht en geen kennen, gelijk hij gekend was. Hij was aardsch en leefde temidden van een aardsche schepping. En ook zijne Godskennis kwam tot hem door den spiegel van het aardsche. Maar dat neemt niet weg, dat Adam aanstonds stond in de kennis Gods en dat elke gedachte,

alsof hij eerst langs den weg van een theologisch onderzoek God zou kunnen leeren kennen, beslist moet worden verworpen. God openbaarde zich aan hem. En hij kende God intuïtief. Het spiegervlak van zijn kennend bewustzijn was geheel zuiver, want al wat God gemaakt had was zeer goed; en het was nog niet verwrongen en verduisterd door de zonde. En op dat spiegervlak van zijn bewustzijn ving hij aanstonds al het licht der openbaring Gods op, zooals dat in de schepping rondom hem uitstraalde. Want die schepping was door het Woord gemaakt en was een getuigenis van Gods eeuwige Wijsheid, die van voor de grondlegging der wereld bij Hem was. Zij was Gods openbaring. En in die ééne machtige openbaring van den Heere God waren alle schepselen zooveel belichamingen van de menigvuldige gedachten der Wijsheid Gods. Die schepselen hadden allen hunne eigene namen, en die namen waren de uitdrukkingen der gedachten Gods. De schepping was één machtig boek, waarin de Heere God Zichzelf bekend maakte en weerspiegelde. Maar Hij had den mensch alzo geformeerd, dat ook hij dat boek kon lezen. In die schepping kon de mensch zijnen God als in een spiegel aanschouwen. Daarom was het wel geen kennen aangezicht tot aangezicht. Ook voor Adam was het een zien als in een spiegel. Maar dat spiegelbeeld ving hij spontaan op, aanschouwde hij intuïtief en in dat beeld kende hij zijnen God. En in dat kennen van Adam verlustigde de Heere God Zich als in Zijn eigen werk. Daarom moesten dan ook de dieren tot hem worden gebracht, opdat Adam hunne namen zou noemen. En hij kende de dieren, zooals wij hen niet meer kunnen kennen. Hij zag hunne namen, zooals God ze had genoemd in Zijne schepping door het eeuwige Woord. En zooals het met de dieren was, zoo was het met Adams betrekking tot alle schepselen. Hij kende hunne namen en in die namen de heerlijkheden van de Wijsheid Gods. Daarbij sprak God met Adam als een vriend met zijn vriend, en hoorde Adam de stem zijns Gods. Niet alleen door de openbaring Gods in de schepping rondom hem, maar ook door dat spreken Gods tot hem, ving hij in zijn bewustzijn de kennis Gods op. En als hij zoo als de profeet Gods in de schepping den lof zijns Gods, in en door de schepselen in overvloedige sprake bezongen, in eigen bewustzijn opving, dan werd hij de tolk dier scheppingsprake voor den Schepper van hemel en aarde, en overvloeiend van de kennis Gods, zonk hij in bewonderende aanbidding der liefde voor zijn Souvereinen Vriend in het stof en riep uit: O, mijn God!

Door de zonde ging deze kennis Gods geheel verloren, sloeg ze in haar tegendeel om en werd de mensch valsche profeet, profeet des duivels.

Zoo en niet anders moet het worden gezegd.

Aan den eenen kant moet worden vastgehouden, dat de mensch, in zekeren zin wel profeet bleef. Het licht werd niet zoo in hem gedooft, dat hij ophield een redelijk en kennend schepsel te zijn. Hij behield enkele overblijfselen van natuurlijk licht, die niet te vergelijken zijn met den glans des lichts die zijn oorspron-

kelijke kennis kenmerkte, maar die wel genoegzaam zijn om hem alle onschuld te benemen. In dien zin bleef hij profeet, die ook geroepen is en blijft om profeet des Heeren te zijn en de deugden Gods te verkondigen, Hem te dienen en te danken. Ook uit het oogpunt van natuurlijk licht kent hij niet meer zooals Adam kende. Duidelijk wordt dit zoodra we denken aan de naamgeving des Heeren. Geen mensch ter wereld zou ooit meer doen, wat Adam deed, toen God de dieren tot hem bracht, hij hem intuïtief kende en hunne namen noemde. De veelvuldige wijsheid Gods wordt door den natuurlijken mensch in de schepping niet meer gekend. Hij kent niet den leeuw noch den adelaar, ofschoon hij ze kan onderscheiden. Tot hun natuur en wezen, tot de gedachte Gods in hen dringt hij niet door. Slechts eenige vonkskens behield hij van dit natuurlijk licht, vonkskens, die hij door een moeilijken arbeid der rede nog eenigszins kan doen ontvlammen. Doch, ofschoon dit alles waar is, ook zoo is hij een denkend en redelijk wezen gebleven en kan hij zooveel van God kennen, dat hij weet, dat God is en ook eenigszins weet, wie Hij is. Hij weet, dat God moet worden gediend en gedankt en dat hij geroepen is, om de deugden des Allerhoogsten te verkondigen. Daarom is hij dan ook geenszins te verontschuldigen, als hij zich tegen God verheft, hem niet wil dienen of danken, maar wordt de toorn Gods van den hemel over hem geopenbaard om deze ongerechtigheid, waardoor hij de waarheid ten onder houdt. Daarbij komt aan den anderen kant, dat ook de schepping wel een openbaring Gods is gebleven. Want het licht schijnt wel in de duisternis, ofschoon de duisternis dat licht niet begrijpt en in zich opneemt. En Zijn onzienlijke dingen worden ook van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien, ook al weigert men Hem te dienen en te danken, Joh. 1; Rom. 1. Het staat dus met den natuurlijken mensch zoo, dat hij genoegzame vonkskens van natuurlijk licht heeft overgehouden om hem een redelijk schepsel te doen zijn, zoodat hij ook in de zonde nog profeet is, zij het dan ook een valsche profeet; en dat hij uit de openbaring Gods, hetzij, dat hij niets anders heeft dan de natuur, of ook in aanraking komt met het rijkere licht der Heilige Schrift, genoegzaam licht kan opvangen om te weten, dat hij geroepen is, om God te dienen en te danken, profeet Gods te zijn.

Maar, en dit mag nimmer uit het oog worden verloren, deze overblijfselen van natuurlijk licht staan bij den gevallen mensch allen in den dienst en onder de heerschappij der zonde en des doods, werken daarom uit geestelijk-zedelijk oogpunt in verkeerde richting. Hij is wel profeet gebleven tot op zekere hoogte, maar hij is in geen enkel opzicht nog profeet des levenden Gods. Hij is profeet des duivels, die de duisternis liever heeft dan het licht, die den leugen zoekt en navolgt, die dwaas geworden is en in zijn hart zegt: Er is geen God! Dit moet vooral in onze dagen weer met klem worden gehandhaafd, nu men de overblijfselen van natuurlijk licht weer wil toeschrijven aan een zekere ge-

meene genade, zooals de Remonstranten van ouds dit deden. Want nu filosofeert men weer over die overblijfselen van natuurlijk licht totdat ze ook weer een zeker positief geestelijk-zedelijk karakter ontvangen, ze weer eenigszins in de rechte richting werken, naar God uitgaan en eenige vreeze des Heeren in den natuurlijke mensch veroorzaken. Zelfs beluistert men zoo nu en dan reeds de bekende Remonstrantsche dwaling, dat deze overblijfselen in den natuurlijke mensch een zeker zaad der religie zijn in zulk eenen zin, dat de ware religie daarin een aanknoopingspunt vindt. En daarmede stappen we in beginsel weer op Pelagiaansch terrein over en halen we straks alle vijanden, die onze vadersen te Dordt van het Gereformeerde erf verdreven, weer binnen met viag en wimpel. Daarom moet dit wel worden verstaan, dat al deze overblijfselen van natuurlijk licht uit geestelijk-zedelijk oogpunt in verkeerde richting werken en ingaan tegen God. Met deze overblijfselen vreest en dient en zoekt de natuurlijke mensch niet God, maar ontkent hij Hem; door hen komt er in zijn hart niet een zekere vreeze Gods, maar rebelleert hij tegen Hem; deze overblijfselen doen hem niet in aanbidding en dankzegging op de knieën vallen voor dien God, maar veeleer in haat en vijandschap dingen tegen Hem bedenken. Want het bedenken des vleesch, het bedenken van dezen natuurlijke mensch, waartoe hij door die overblijfselen in staat is, onderwerpt zich der wet Gods niet, is de dood, en is vijandschap tegen God, Rom. 8:5-8. En de mensch, God kennend door deze overblijfselen onder den invloed van de openbaring van Gods onzienlijke dingen in de schepping, heeft God niet willen dienen of danken, Rom. 1:21. De natuurlijke mensch is niet anders dan een dienstknecht der zonde, die al de overblijfselen des natuurlijke lichts in hem aanwendt om den leugen te gelooven en na te volgen en God te onteeren en te vloeken. Hij is, uit het oogpunt van ons tegenwoordig onderwerp niet anders dan een profeet des duivels.

Als we dit voor de aandacht houden kunnen we ook verstaan, dat er in de wereld een ontwikkeling is van den Valschen Profeet, die uitloopt op den Valschen Profeet, waarvan het boek der Openbaring getuigt. Want immers, de mensch der zonde ontwikkelt zich en werkt met de kleine vonkskens, die hem zijn overgelaten, zijn eigen filosofie uit, de wijsheid der wereld, die van beneden is, aardsch, natuurlijk, duivelsch, en die dwaasheid is bij God. En deze filosofie der wereld heeft ook haar eigen beschouwing van God, van den mensch, van de wereld en haren oorsprong, haar eigen religie en moraal, die daardoor gekenmerkt worden, dat ze met de openbaring Gods niet rekenen en tegenover haar staan. Op verschillende wijzen en langs verschillende lijnen ontwikkelt zich deze macht van den Valschen Profeet, al naar mate men dichter bij de openbaring Gods in Christus of verder van haar af leeft, meer binnen den kring van Gods Verbond in zijn historische ontwikkeling of buiten zijn stroom verkeert en zich ontwikkelt. De algemeene lijn dezer ontwikkeling in de heidenwereld is ons geteekend in breede

en forsche trekken in Rom. 1. Daar toch wordt ons verklaard, hoe God wel in de schepselen Zijn onzienlijke dingen openbaarde, en hoe de mensch daartegenover stond met zijn natuurlijk licht en ook wetenschap van God had. Maar God kennende, heeft hij God niet gewild en Hem als God niet willen dienen en danken. Daarom heeft God, Zijn toorn openbarend van den hemel over alle ongerechtigheid der goddelooze menschen, de wijsheid dezer wereld dwaas gemaakt. Hij gaf hen, die toonden dat ze de duisternis liever hadden dan het licht, over in de dwaasheid van hun eigen bedenken, zoodat ze zich bogen voor viervoetig en kruipend dier of ook zich overgaven aan mensch-vergoding. Zoo bracht de valsche profetie van den natuurlijke mensch allereerst de Paganistische religie voort, met haar veelgodendom, met haar aanbidding van zon en maan, van os en slang, van hout en steen en ligt hij, die er op aangelegd was om in heel de aardsche schepping de grootheid van den God des hemels te verheerlijken geknielend voor het maaksel zijner eigene handen. Maar voorts droeg deze wijsheid der wereld, onder den invloed van den toorn Gods van den hemel, ook de vrucht van liederlijkheid en bestialiteit. Want wie God verlaat, moet geen gemeene genade verwachten, maar heeft smart op smart te vreezen. Daarom gaf God hen ook over in de begeerlijkheid van hun eigen goddeloos hart, om alle onreinigheid gieriglijk te bedrijven. Wel nam deze valsche profetie onder de heidenen verschillende vormen aan en openbaarde zij zich in Griekenland anders dan in Babel, in Rome anders dan bij Kaffer en Hottentot. Maar niemand late zich door de indrukwekkende hoogte, die deze valsche profetie bereikte in sommige gevallen, zooals b.v. in den bloeitijd der Grieksche filosofie, en door de fijner beschaaftde vormen, waarin ze zich soms wist te gieten, verleiden om met de wereld hare wijzen te aanbidden en te spreken van goddelijke Plato's en Socratessen. Ook de wijsheid dezer laatsten is dwaasheid bij God en staat op de lijn der valsche profetie. En de wijsheid der wereld is ook in haar allerfijnste vormen en in haar machtigste openbaring van de kleine vonkskens aardsch, natuurlijk, duivelsch. Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt. Er is er ook niet tot één toe!

Maar ook in de bedding van de historische ontwikkeling van Gods Verbond, in den engeren zin des woords, openbaart zich de macht van deze valsche profetie. En hier komt ze juist tot veel scherper openbaring en tot veel gruwelijker ontwikkeling. In de heidenwereld, die reeds zeer vroeg van Gods Verbond afweek in de geslachten van Cham en Japhet onder de oude bedeeing, bedacht men vijandschap tegen God, zooals Hij in Zijne onzienlijke dingen in de schepselen zich openbaarde en uit de schepselen werd verstaan en doorzien. Daar scheen het licht van den Logos en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen. Maar in de bedding van Gods Verbond in de lijn der geslachten zich ontwikkelend is Hij gekomen tot het Zijne en de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Daar toch scheen

niet alleen het licht, dat uit de schepselen den mensch toestraalde, maar was ook de openbaring Gods in Christus Jezus, en getuigde de Geest van Christus op allerlei wijze. Daar scheen het licht der genade. En het is juist daar, dat de valsche profeten al hun bedenken keeren tegen de openbaring van den levenden God. Daar ontwikkelen zich een schare van valsche profeten, die Gods Verbond met voeten treden, zich stellen tegen Gods Woord, gesproken door den mond Zijner heilige profeten, en die Gods volk opaten alsof zij brood aten. Daar stelt zich de macht van deze valsche profetie ten slotte in bittere vijandschap tegen den Knecht des Heeren bij uitnemendheid, den hoogsten Profeet, loochent Hem, staat Zijn Woord tegen, overlaadt Hem met schimp en smaad en spot, veroordeelt Hem ten slotte als den snoodsten misdadiger tot den bitteren en smadelijken dood des kruises. Daar vierde de macht der duisternis hare ure en heeft de valsche profetie zich in haar schrikkelijkste gedaante vertoond.

In de nieuwe bedeeing is de verhouding niet anders. Nog heerscht in breede kringen des heidendoms de geest van deze valsche profetie en wordt door hem die heidenwereld voorbereid voor de eindelijke openbaring van den Gog en den Magog. Maar ook nu staat het nog zoo, dat in de lijn van het historisch Christendom de macht van deze valsche en duivelsche profetie haar machtigste triumpfen viert en haar grootsten invloed uitoefent. De moderne wereld, de wereld van het naam-Christendom is hiervan het meest tastbare bewijs. Wetenschap en filosofie, religie en moraal, uitvinding en kunst werken samen om de macht van den Valschen Profeet te verhoogen. Niemand late zich door de machtige ontwikkeling der wereld op schier elk gebied de oogen verblinden. Want het is waar, de kleine vonkskens laaien dikwijls hoog op. De natuurlijke mensch worstelt met de schepping en onderwerpt haar aan zich. Hij doorklieft de zeeën en doorvliegt het luchtruim, hij rijdt op wind en bliksem, hij peinst en denkt en werpt de rijpe vruchten van zijn wijsheid, die van beneden is, zijnen aanbidders in den schoot. Hij ontwikkelt machtige stelsels, doorspeurt het ingewand der aarde en de hoogten der hemelen, en hij spreekt en doet groote dingen. Maar met dat al doet hij de begeerte van zijn vader den duivel. In den hoogten waan zijner eigene wijsheid zet hij het mes van zijn niets ontziende kritiek in het Woord van God en snijdt het aan flarden in den naam der valsche profetie. Den Christus der Schriften verwerpt hij en het bloed des kruises veracht hij. Voor den Schepper van hemel en aarde stelt hij de blinde macht der Evolutie in de plaats. En hij zoekt en maakt zich een God naar het goeddunken zijns harten. Hij is nog dezelfde mensch, die eens in het Paradijs zich afkeerde van het Licht en sedert in duisternis wandelt, die kleine vonkskens van natuurlijk licht heeft overgehouden van zijn oorspronkelijke kennis en die daarmede bedenkt de dingen, die vijandschap tegen God zijn. Alleen maar, hij heeft door de eeuwen heen met zijn kleine vonkskens geworsteld en gearbeid tot zijn eigen verhooging

en tegen den God, Dien hij moest dienen en danken. En zoo wordt zienderoogen den tijd voorbereid, waarin deze Valsche Profeet zijn hoogtepunt zal hebben bereikt, den weg van de leugen tot het einde toe zal hebben bewandeld, ten volle geopenbaard zal zijn in zijn karakter als profeet des duivels, die de menschen verleidt den draak en het beeld te aanbidden, dat de menschen op zijn aandrang zullen maken voor het beest uit de zee, en de mate der ongerechtigheid zal hebben vervuld.

Welnu, in het midden dezer wereld en antithetisch tegenover haar en hare wijsheid, loopt de lijn der ware profetie, de profetie der genade, die haar bron en centrum heeft in Christus Jezus, de Zoon, Die vleesch werd, in Hem, Die ons van God geschonken is tot onzen hoogsten Profeet. Hij openbaart Zijnen broederen den Vader en vertelt Zijnen lof in een groote gemeente. Hij verlost hen van de macht der duisternis en stelt hen weer tot profeten Gods in het midden der wereld, om hen straks in het eeuwige licht van Gods tabernakel te doen wandelen, waarin zij zullen zien aangezicht tot aangezicht, kennen zullen gelijk zij ook gekend zijn, en eeuwiglijk den lof zullen verhoogen van Hem, Die op den troon zit en van het Lam!

H. H.

VERLANGEN

Wat ook het oog aanschouw beneden,
't Is der verderfenis nabij;
De gansche schepping zucht naar vrede:
Onze openbaring maakt haar vrij.
Wij zuchten mee, zien vol verlangen
Naar U, o dierb're Jezus! uit.
Reeds hebben wij den Geest ontvangen,
Die met ons roept: "Komt tot Uw Bruid."

Door U, o Jezus! is het leven,
D' onsterf'lijkheid aan 't licht gebracht;
Gij zult ons eens met eer omgeven,
Gij deelt met ons Uw troon en macht.
Is 't Vaderhuis dra onze woning,
Dan zullen wij U zelf daar zien,
En, bij het feest van Uwe kroning,
U onze dankb're hulde bien.

Die hope kan alleen ons geven
Volharding in den aardschen strijd.
Mocht onze blik steeds zijn geheven
Tot U, o Heer der heerlijkheid!
Versterk toch ons geloofsvertrouwen;
Gij gaaft Uw Geest ten onderpand;
't Geloof verwissel' in aanschouwen,
Doe, Jezus! haast Uw woord gestand.

Iedere herdenking van onze geboorte zij wedergeboorte van ootmoed, vertrouwen en dank.

THE FULLER LIGHT

Our previous article was principally devoted to the task of establishing the proposition to the effect that the covenant with Noah was one of special grace. To the reasonings already presented may be added the following considerations: The Lord, having smelled the sweet savor arising from the burnt offering brought by Noah, said: "I will not again curse the ground any more for man's sake; for the imagination of man's heart is evil from his youth; neither will I smite anymore everything living as I have done. While the earth remaineth, seedtime and harvest, and cold and heat, and summer and winter, and day and night shall not cease" (Gen. 8:21, 22). This Scripture alone, if contemplated in its proper setting and understood in all its implications, will be seen to constitute the stone of stumbling and the rock of offence for the view insisting that the covenant with Noah was one of common grace. Let us make our meaning clear. It had become time for the Lord to remove the seed of evil-doers that had corrupted the earth. He did so by means of a flood. Every living thing was smitten with the exception of the tenants of the ark which Noah left as one destined to become the father of a new race. However, the imagination of man's heart is evil from his youth. What is manifestly meant is that man is conceived and born in sin, and by nature a child of wrath, incapable of doing good, dead in sin, and in bondage thereto. Every man, therefore, begetting children of his own likeness, produces a corrupt offspring. So, too, Noah. Therefore the race of which he was to become the father, would not differ, as to its moral quality, from the one destroyed. Hence, the method of selecting from a debased stock one pair of humans to replenish an earth depopulated by a catastrophe as the flood brought God not one step nearer to His goal, — the goal, namely, of providing this earth with a race of men that would not again corrupt its ways before Him. For the waters of the flood, though effecting a cleansing in the outward theatre of the world, had left the fountain of the issues of man's life as filthy as ever, so that this earth would soon be again overrun by a humanity as ill-deserving as the one which had been made to disappear. The Lord's utterance is now clear. It may be paraphrased thus, "Whereas the imagination of man's heart is evil from his youth in that a corrupt stock produces a corrupt off-spring, it follows that, if I would see this earth populated with a people with whom I can perpetually live on a friendly footing, I shall have to resort to a remedy differing as to kind from the one previously employed. I must not again curse the ground anymore for man's sake; neither must I smite anymore every living thing as I have done. To the contrary, in order to provide myself with the opportunity of bringing into being new heavens and a new earth, *wherein dwelleth righteousness*, seedtime and harvest, and cold and heat, and summer and winter, and day and night shall not cease as long

as the earth remaineth." The Lord, then, will give Himself time, so to say, to replenish, through the instrumentality of the intercourse between the sexes, this earth. Of this new yet corrupt population He will call, justify and glorify such as He did foreknow and predestinate to be conformed unto the image of His Son. The evil fountain of the issues of life will be dried up. The heart of stone will be replaced by a heart of flesh. A new method, then, will be put into working, — a method requiring a Christ and exhibiting the marvellous mercy of God.

We may now properly explain the appearance of the rainbow. It was a sign of the covenant of special grace made to appear for the purpose of guaranteeing to Noah and to the church of God of all ages the above-cited speech — a speech at once constituting the articles of the aforesaid covenant. Stretched across the heavens against a dark back-ground of foreboding clouds — the emblem of Divine wrath and judgment, — a segment whose ends stoop to touch the earth at both horizons, a bow rendered by its seven colors a designation of God and man united, — the rainbow declared to Noah that *as long as this earth remaineth* the Almighty will not render life upon it impossible by another universal revelation of His wrath, that He will check, so to say, the advances of His judgments until every member of that race He seeks and saves in and through the cross shall have been born and reconciled to Him. This having been accomplished, the wicked shall be destroyed, the elements shall burn, the world and its lusts shall pass away, and the meek shall be made to inherit the earth. Then the speech of the rainbow — God and man reconciled, heaven and earth united — shall have come to pass.

In recent years, as was before said, (see my former article) an altogether different view of the aforesaid covenant has been broached. It is being maintained that this covenant was instituted with Noah as the representative of that unhappy portion of mankind known in Scripture as reprobates, and that the purpose of its institution was to reassure this doomed race. It ought to be plain enough in the light of what was presented above that the above-cited view pitches those holding it headlong against the real purposes of God coming to the surface in His negotiations with believing Noah. The one reassured is Noah together with the *chosen* race he represents. The opposing view renders the Divine utterance to the effect that the *imagination of man's heart is evil from his youth*, a saying incapable of being explained unless it be regarded as the signification of a purpose on the part of God to save all men.

The Divine announcement to the effect that the flood did not, yea could not, permanently rid this earth of its corrupters, must not be construed as an admission on the part of God that He, too, must learn by experience, that He, too, is compelled to submit His remedies to a test in order to ascertain their value. The announcement that He must devise a method of salvation other

than the one previously employed, would He bring into being a people fit to dwell in His holy temple, was, to be sure, made for the benefit of the primitive church that had left the ark. It was a bit of information partaking of the character of a most valuable and significant piece of instruction respecting the character of sin. The church of this epoch must be made to see that the heaven-defiant ungodliness of the race destroyed constituted an evil lurking in every man's bosom. The scheme of redemption, the nucleus of which had been revealed to our first parents, had to be unfolded and elucidated. However, before a more distinct revelation of the redemptive purposes of God can be given, the church must first be made to pass through a period of preliminary training. For one thing, it must be clearly demonstrated to the church that, through the disobedience of Adam, sin extended to *all mankind*, that sin is a corruption of the whole nature and a hereditary disease, producing in fallen man all sorts of sin, that there is none righteous, none that understandeth, none that seeketh after God, that all have gone out of the way, and together become unprofitable; that there is none that doeth good, no not one, Rom. 3:10-12. In order to bring home to the church the aforesaid truth and thus to prepare it for the more distinct revelation, God gave over the antediluvian race to a reprobate mind, so that it decayed in all its branches and became proverbial for its wickedness. Himself a member of the human race and a descendant of its first parents, Noah could not escape the conclusion that the evil coming to the surface in its conduct lurked in his own bosom and in the bosom of the race of which he was to become the progenitor; that of himself he and his seed was and would be as ill-deserving as the race that had perished; that, therefore, God must change His method of dealing with the children of men or be compelled to again eventually destroy the entire race to be; that, finally, God's dealing with him (Noah) and his elect posterity was a matter of sheer grace. So it appears that the more distinct knowledge of salvation was preceded by a deepened knowledge of the character of Adam's transgression and the ruin that overtook the whole of mankind as a result of his sowing. Such was God's will. For from the very nature of the case there can be no receptivity for the Gospel unless the subject first be made to see and confess that his state and condition is of a kind necessitating the redemption presented. Hence, in training his children, God invariably is seen to choose as his point of departure man's misery. And the desire for Christ is always congruous with the profundity and thoroughness of the knowledge of sin.

Herewith we have again voiced one of the chief and most serious objections to the theory of common grace — the theory that defines the totally depraved sinner as a being capable of performing works which, according to the standard of God, deserve to be called morally good. The rapid degeneration of the race before the flood was an event made to transpire for the purpose

of bringing into relief that mankind is a spiritually dead organism which, when given over to a reprobate mind, develops into a tree, bearing fruit, exhibiting the various aspects of sin, and necessitating the conclusion that man is a microcosm of corruption. The growth and development of this organism was an event made to transpire before the very eyes of the primitive church in order that it should see what is in man, in order to foster the confession that man of himself is absolutely devoid of all virtue, and should, therefore, turn to Christ as one completely undone to be saved. Do not the exponents of the above-mentioned theory realize that their philosophy neutralizes the speech of God, is in conflict with the above-cited event, closes man's eyes to the hugeness of his sin and misery, and consequently renders the Christ less indispensable to him.

The theory of common grace in so far as it has to do with the depravity of man, is one of the most treacherous and deceitful of all the devil's lies. It is more misleading by far than Pelagianism. Pelagius denied that man is totally depraved. He did so, however, without reserve and in unmistakable speech. The exponents of the theory in question, on the other hand, set out with the concession to the effect that man is dead in trespasses and sin. In fact, they even have the audacity to pose as such who by their inventions make it possible for the church to retain the aforesaid doctrine in its confession. Armed with the above-cited concession the aforesaid philosophers precede along a path of reasoning yielding the conclusion to the effect that man, though depraved, is nevertheless capable of performing morally good works, — a conclusion constituting a denial of what was conceded at the outset. When it is told them that total depravity and moral good are terms expressive of contrary states, an appeal is made to that pious spirit, which defines any virtue of man as the product of grace. Thus the lie is mixed up with so much of the hallowed speech of Scripture as to render it palpable to the less keen taste. When it is objected further that good fruit presupposes a good tree, resort is taken to the distinction between spiritual and natural good and the latter nevertheless defined as, to its nucleus, sinless. When the denier of common grace once more insists that a sinless deed presupposes an essentially sinless man, it is said that, whereas according to common grace the good which the (depraved) sinner does *is not of him* but of the Spirit, man's total corruption is being maintained. If it be objected in turn that the denial of the tenet to the effect that the good which sinners do *is of them* as the Spirit's instrument and as the thinking and willing subject of the good done—involves the denier in an impossible kind of determinism, it is conceded that this good *is of man*. (Rev. H. J. Kuiper in that aforesaid brochure.) If it be insisted upon that in this case the tree yielding the good fruit *must be good*, the reply is made that the good which sinners do is again *not of man*. In other words, the exponents of the aforesaid

theory must juggle terms in order to save their face and check the advances of the opponent. They dare not define terms and consistently keep to their definitions throughout the argument. Fact is, that both propositions, *The good which sinners do is of the Spirit*, and, *The good which sinners do is of man* are true. This *good* is of the Spirit as its creative source and workman, of man as the Spirit's instrument and as the subject of the good done. Both propositions go hand in hand and necessitate the view that the bad tree is essentially good. That is, if, as the theory of common grace maintains, the good which sinners do is of the Spirit, it is of the sinner (in the sense just related) and this totally depraved sinner cannot *be totally depraved*. If the good done is not of the man, neither can it be of the Spirit, that is to say, in this case the Spirit is not operative, no good is done, and common grace shall have to be admitted to be non-existent.

By some (Prof. L. Berkhof) it is even conceded that the virtue of the depraved sinner is wholly bad in the sight of God. If it is pointed out that in this case the theory of common grace is an altogether superfluous invention, shoulders are shrugged. And in response to the criticism that the theory in question is a thought-structure in conflict with itself, it is averred that the conflict is found in Scripture (Rev. H. J. Kuiper in his *Three Points of Synod*). The reprobate sinner is totally depraved and at once capable of performing morally good deeds; God wills and wills not to save those whom He reprobated, — this is the stand taken by the Christian Reformed Churches this day.

The question cannot be suppressed why anyone should want to set out with a proposition later on denied. Such doings can only be explained if associated with the subtlety of the devil's methods. It must be remembered that the doctrine of man's total depravity is a plant that struck too deep a root in the soil of the heart of certain sections of the Christian church to be ruthlessly and forcibly dislodged. The better way is to leave this plant be and to sow in its near vicinity the lie, which, if taking root, may be counted upon to spring up and choke the good seed. The lie, of course, must be presented as truth if its sowers would see it take root in the hearts of men. The devil often finds it necessary to concede the truth to thereupon undermine it, in order to achieve his purpose. He will refrain from openly opposing the truth if he sees that by doing so he arouses the ire of those whose ruin he is engaged in working. Pelagius was at least outspoken. No one need to be in doubt as to where he stood. This much cannot be said of the exponents of common grace. Though their theory involves them in a denial of man's total depravity, they nevertheless maintain that they above all men adhere to this doctrine; and thus disown the implications of their own theory, even flinging in the teeth of those who differ from them the errors accruing from their own cogitations. Amazing!

The statement was made that God in working in His people the mind and will that contemplates and de-

sires the Christ as Redeemer, opens their eyes, first of all, to the reality of their sin and misery. So it was with the first parents of our race. The eyes of both of them were opened and they knew that they were naked. Thereupon the Lord announces to them His program of salvation to the effect that He will put enmity between the woman and the serpent and between the seed whose heel he will bruise. And in the centuries following, as often as heaven opens to shed some new light upon the redemptive purposes of God, the church simultaneously receives some new means of fathoming the depths of man's misery or is made to face some new and unheard of defiance of the authority of heaven, Noah, as was already observed, saw the generation to which he belonged decay in all its branches before his very eyes. The structure of laws inculcated by Jehovah upon His people assembled at the base of the mountain, gave, when executed a new prominence to the features of Christ's visage, so that the administration of death, written and engraven in stones, was nevertheless glorious, so much so that the children of Israel could not steadfastly behold the face of Moses for the glory of his countenance, II Cor. 3:7. It was this law, nevertheless, that constituted for Israel the stone of stumbling and the rock of offence, and rendered, consequently, the ministration of Moses a ministration of death and condemnation. Of this law it is said that it entered that the offence *might abound*, Rom. 5:20. Further, the spiritual Israel that returned from the exile had received a new vision of the mercy of Jehovah not, however, until after centuries of spiritual whoredom on the part of that people of whom it constituted an organical part. And the church of the new dispensation beholds with open face as in a glass the glory of the Lord after having been made to witness and to confess to His crucifixion, — a deed showing up man as a being for whom no crime, however, amazingly horrible and repulsive, is too great. For He, put to death, was the holy Christ. Finally, the coming of the Lord upon the clouds of heaven to judge the quick and the dead, and to usher His bride into the kingdom of eternal light, shall be preceded by the great apostacy, by the appearance of the man of sin, the son of perdition. In fine, the unfolding of the Divine scheme of redemption, and the bringing near of the grace of Christ is seen to be accompanied in all its successive stages by an ever greater exhibition of ungodliness. The fuller and more complete demonstration of the mercy of God was given each time upon the dark background of a more violent and intensive profanity within the confines of that very group upon which the greater light was shed. To this must be added that the more intensive defiance was occasioned by the light already possessed; that the former rendered each time the greater display of mercy necessary and was and shall be instrumental in working in God's people that frame of mind fit and able to desire, receive and appreciate the mercy shown.

The history, then, of those branches of humanity

encountered upon the pages of Holy Writ, constitutes a powerful testimony to the effect that to the natural man God is an eyesore, that the only effect the law, the pure light of heaven, has upon him is to arouse his fierce indignation. Yet in the presence of all this testimony, the exponents of common grace continue to prate of the good that sinners (the natural man) do, and thereby contradict God to His very face. It is the aforesaid history as incorporated in Holy Writ, that renders this book a glass in which man beholds his dirty visage — a visage distorted by sin and radiating defiance and fierce rebellion. The repulsive aspect of this face fills the natural man with extreme disgust for the testimony of God. "He beholdeth himself, and goeth his way, and straightway forgetteth what manner of man he was" (James 1:24). He, however, brought under the influence of grace, is deeply impressed by what he sees of himself and recognizes the necessity of the blood to cleanse him from his sin.

The statement was made that the primitive church's deepened knowledge and more profound and keener sense of the character, implications and dire results of Adam's transgression, was attended by a more distinct and fuller revelation and, consequently, a more profound knowledge of the redemptive purposes of God. This is evident from a comparison of the original promise together with the utterance of Eve on the occasion of the birth of Cain, with the prophetic outburst of Noah on the occasion of the shameful conduct of his youngest son. As was before said, the utterances of God in Paradise were characterized by a certain necessary indefiniteness. They failed to suggest to our first parents who was to constitute the seed of the serpent. Eve seems to have concluded that the whole of her offspring is to gain the ascendancy over the malice of the devil. Cain, though a son of perdition, was nevertheless, at first regarded by her as "a man of or with Jehovah," so that the conviction cannot be escaped that she failed to sense that the execution of the Divine scheme of redemption is at once a selective process, and shall divide, to use Christ's words, "the father against the son, and the son against the father; the mother against the daughter and the daughter against the mother; the mother in law against the daughter in law, and the daughter in law against the mother in law" (Matt. 12:53). The prophetic outburst of Noah on the occasion of the shameful conduct of his youngest son, evinces that the insight of the church into the purposes of God had been deepened, its sense of man's depravity and condemnableness enlivened, its desire for salvation intensified, and its fitness to appreciate God as Redeemer increased, that therefore the fuller light could then be received and appreciated. For Noah's prophesy, it should be noticed, amounts to a eulogy. Said he: "Blessed be the Lord of Shem . . ." Not Shem, but God is being praised by this saint. What could have been the feelings and the religious conceptions prompting this utterance? Love, esteem and adoration awakened by the consciousness that the God

of matchless purity and rectitude, deigns in His fatherless mercy to be the Friend and Redeemer of an impure, culpable and most ill-deserving (chosen) race. The events of the past had proclaimed in unmistakable speech, the utter worthlessness and condemnableness of mankind, and the rigid justice and sanctity of the Most High. To this speech Noah's ears were attuned. When, therefore, he receives the promise of the defusion of Divine mercy over a posterity as worthy of death as the race that had perished, when it is shown him that the favored racial branch is Shem, when he perceived anew that the speech of the bow is to be realized, that God, instead of again giving over his entire posterity to a universal corruption, necessitating another universal display of wrath, will bring into being a race of men with whom He chooses to dwell forever, when he sees, in a word, that mercy will surely rejoice against judgment, there arises in his being an irresistible urge to praise, and he declares: "Blessed be the God of Shem."

Blessed be the God of Shem. God shall enlarge Japhet (in his generations) and he shall dwell in the tents of Shem. The latter utterance was repeated in substance by God Himself when He said to Abraham that in him would all the families of the earth be blessed. *Cursed be Canaan*; a servant of servants shall he be unto his brethren. The spontaneity with which this prophecy was uttered, the fact that it so evidently bears the earmarks of having passed through a thoroughly vexed soul, the event by which it was occasioned, the perfect naturalness with which Noah lays the divine curse upon Canaan, is another testimony to the fact that the speech of past events, the speech, namely, that Divine grace will not be made to devolve upon the whole of the fallen human family, that a corrupt stock produces a corrupt off-spring, — had indeed found a lodging place in Noah's soul, and had rendered him a fit organ of revelation at this advanced stage. That one of his three sons shows a dissolute and profligate spirit plainly agitated and grieved but did not seem to surprise him. That, further, the curse is made to descend upon Canaan as a matter of course instead of upon Ham shows how keenly Noah was alive to the fact that somehow sin is transmitted from father to son, how deeply the principle *like father, like child* had embedded itself in his soul. And herewith we have suggested at least one of the reasons Canaan instead of Ham was cursed. It was done for the purpose of bringing into relief that the above-cited principle was still at work; that the connection between sin and curse is exceedingly close. For Ham is not only punished, but his punishment is identical as to its character to the sin committed. He had proved a vexation to his father and will in turn be grieved by his youngest son, whose name in history is to be associated with the most humiliating degradation.

Why Canaan instead of Ham was cursed has received various other explanations. Some opine that it was done because the cursed had participated in the

assault. Though this were true, it would fail to account for the father being supplanted by the son. Others are of the conviction that Canaan rather than Ham was made to receive the butt of Divine displeasure in order to bring into relief that the prediction of doom was not the ebullition of hateful feeling. It certainly was not. Though addressed to one other than the sinning subject, it was prompted by a just indignation, supported by the grief and vexation of one to whom past events had demonstrated that the sin of the father is wont to raise its foul head in the life of the off-spring in a form similar to the sin of the father.

Canaan was cursed in his generation, not, however, so absolutely that every member of the race that sprang from him was doomed. There were those in his family who remained unscathed when the flames of Divine wrath reached out to realize the announcement made. Melchizedek and Rahab in earlier and the Syrophenician woman in later times appear upon the stage of history as those fed by the mercy of God. Nor is Shem and Japhet so absolutely blessed in their generation that not one member of the race of which they became the progenitor perished. History, of course, can be appealed to, to prove the contrary. It is a fact, however, that in those particular branches of humanity of which Canaan became the root and the representative, the Divine curse was seen to operate to such a degree that the prediction of Noah was indeed satisfied. The Canaanites of subsequent history were a doomed race whose extermination was a task that was made to devolve upon Israel. As to Shem and Japhet, it is more particularly in their generation that the Lord is seen to build Him a house so that also that part of the prediction that had to do with them, was and is being realized. In fine, the event of the above-cited prediction of bliss and doom again projected to the foreground that justice and rectitude of conduct and the favor of heaven on the one hand; that sin and curse on the other hand are most intimately related; that "the Lord knoweth the way of the righteous: but that the way of the ungodly shall perish" (Ps. 1:6).

In view of the fact that the blessing descending upon Shem was at once a prediction of the appearance of the Christ, the question cannot be suppressed to what extent Noah was empowered to lay hold on the implication of his utterances. This, of course, is difficult to say. It is worthy of note, however, that it was especially the knowledge of the gracious relation that God was to sustain them, that incited in Noah's soul those feelings that prompted him to bless "the God of Shem," so that the conviction cannot be escaped that Noah seemed to be sensible of the fact that it was this relation that constituted the ground of God's gracious dealings with him and his posterity.

A final remark or two. The fact that Canaan only was cursed, rendered it permissible for the Lord to be gracious to those human branches of which the remaining sons of Ham were to become the fathers. This is without a doubt the most important reasons for the

aforesaid turn of events. Further, the above-predicted curse was seen to spend its force in the off-spring of Canaan. It was plainly a curse destined for this particular family, so that it partook of the character of the special. Likewise did the blessing pronounced upon Shem imply, at least for a season, some very special privileges for at least one particular line of his, to-wit, the line of which Abraham became the Father, so that it was this curse and this blessing that became responsible for the appearance of two peoples — the Canaanites and Israel destined to serve in subsequent history as types — the former of that unhappy part of humanity reprobated by God, the latter of that selected group constituting the people of God.

Before leaving this subject we wish to make one more observation. According to the theory of common grace, the antediluvian period was one characterized by a universal diffusion of grace effecting every member of the then existing race. In the succeeding epoch, the one beginning with Abraham, God is said to have shut himself up within the confines of a single race, to-wit, the posterity of Abraham. What is evidently meant is that before the flood God in a sense lost sight of his peculiar people and that in the interest of humanity as a whole to focus, thereupon, his attention upon a single race. However, in the light of what was presented above, this view is seen to be in conflict with the actual purposes of God. The period before the flood was one of training for the church. Its events were, as was before said, made to transpire for the purpose of demonstrating unto the people of God some most important truths in order that this people might be rendered capable of admitting a more distinctive revelation of His scheme of redemption. God was at work also then solely with a view to His elect. And the entire course of events were made to promote the interest of the church only.

G. M. O.

IK HOORDE UW STEM

Ik hoorde Uw stem in 't nachtelijk duister
 En vrede daalde in mijn ziel.
 Nu weet ik Heer, hoe zacht ik fluister,
 Gij hoort mij als ik nederkniel!
 Zoodra Gij nader zijt gekomen
 Werd al mijn droefheid weggenomen;
 Uw: "Vrees niet" stilde mijn geweën
 En dreef mijn angsten heen.

Zooals de mensch is maakt hij zijn god, en gelijk zijn god is, zoo wordt ook de mensch. Daarom verdichten zich de zoogenaamde Christenen een god naar hun verduisterde rede en hun dwalend hart.

MISREPRESENTATION

In *Grace and Glory* one happens upon an article from the pen of Dr. De Haan (page 9) which reads in part as follows: "Knowing full well the criticism I (Dr. De Haan) will receive for making the following statement and the free advertising I will receive in THE STANDARD BEARER, *De Wachter* and *The Banner*, yet I feel constrained to warn against the perils of an unregenerated clergy.

"We have good reasons to believe that Satan is centering his attacks upon the pulpits of this land. In a recent survey made by the *Literary Digest* of several hundred preachers in this land it was found that a surprising large percentage had thrown overboard the Inspiration of the Scriptures and the Deity of the Lord Jesus Christ. The questionnaires revealed that there are thousands of pulpits that deny that Jesus Christ came into the flesh, viz., His incarnation and virgin birth. This is a deceiver and an Antichrist. Another preacher who is now a pastor in a church but until recently was a professor in a well known church college said to me, 'I am thoroughly alarmed at conditions at college. In the senior class are a number of men who next year will enter our seminary and apparently the most of them have never been born again.' Still more recently a certain preacher was called to a church and when he met with the consistory they told him they wanted to ask him two questions before authorizing the call. The questions were as follows: 'Do you believe in infant baptism?' and, 'Do you hold the Post-millennial view of Christ's return?' These seemed to be the only requirements for a successful ministry. . . . So far De Haan.

De Haan, then, fears we will take him to task for "warning against the perils of an unregenerated ministry." What, we would know, have we ever written or spoken that could possibly serve as a ground for these fears of his. Will De Haan deign to say? Any one chiding another for denouncing an unregenerated clergy gives unmistakable evidence of never having been touched by the grace of God. De Haan, then, publicly flings in our teeth that we are unregenerated. What could have prompted an assault of this nature? Our articles in which we denounced his attack upon the creeds of Christendom? To be sure, these articles showed him up as one who had argued himself into a snare from which he can extricate himself only by cheerfully admitting that he, in the articles setting forth the views we assailed, was engaged in feeding the poor souls of his innocent readers with a strange and vile concoction of amazing nonsense. Were we not speaking the truth? Should the truth have offended him? It evidently did. Or was I not writing the truth? If not, will De Haan make it plain to me wherein I erred. We assure him that we are as bitterly opposed to an unregenerated clergy as is he, that a clergy of this kind constitutes the bane of Christendom.

From these articles we gather that he means to perpetrate his attack upon the creeds of the Christian Church. Attend to the following selections: "But while Christ stands outside the church, being crowded out by organization, worldliness, lodges and *human creeds* and *dogma*, He continues to knock at the door and is calling out the individuals here and there . . ." (page 8). Here it is again insinuated that it is the creed and the dogma that are working the ruin of the church. What an astounding untruth! If he had written that men of this day are taking to their bosom the lying creed and the lying dogma, we would respond with an Amen. The term creed is derived from the Latin word meaning *to believe*. Is it faith, then, *as such* that must be cited as responsible for the present ills of the church? Has De Haan no faith? Scripture, of course must constitute the content of my faith or creed. This content, however, is the truth incorporated in the Word of God, apprehended and comprehended by the regenerated and enlightened consciousness of the believer. The Christian creed or faith, then, is the Word of God having passed through the enlightened mind of the child of God. Hence, every sermon De Haan preaches is essentially a creed — his faith. They say "a word to the wise is sufficient." This word has been spoken. Yet De Haan seems none the wiser for he continues to repeat his senseless charges. If De Haan, then, would get away from the creed, he must cease *elucidating* the Word of God. Were he consistent, would he not fill up the hour of worship with readings from Scripture unmixed with his own explanations? Does he do so? Indeed not. The Word reaching his audience is a word absorbed, masticated and reproduced by his very own mind. Hence, what that audience of his is made to listen to each Sabbath is De Haan's human, man-made creed.

What may it be that prompts these babblings of De Haan? It must be the consciousness of his inability to hold his own in an honorable debate with those whose views differ from his own. Instead of putting forth an honest attempt to expose by means of an honorable and thorough discussion — a discussion, of course, in which the opponent is allowed to take part of those scriptures having to do with the issue at stake, it is much safer to instil in the minds of men a dislike and a distrust for creeds. Thereupon the views of the opponent may be labelled *a mass of thought constituting a despicable creed* and cast aside as so much thrash without a murmur on the part of the audience. And posing as one who stands foursquare on the Word, he, resorting to the above-cited methods, may then present *his* creed.

In the article upon which we now comment are found still other utterances which cannot be passed by. Attend to the following: "That there is today a coldness and apathy in the matters of religion is excepted by many who themselves are in the movement. In addition to complaining about it and recognizing its existence it were well they would inquire into the cause

of it. It may all be summed up in the statement, 'The emphasis in the matter of religion has shifted from the heart to the head.' A head knowledge of Christ is laid down as the prime requisite. Intellectualism instead of spirituality."

De Haan in the above paragraph distinguishes between *head knowledge* and *heart knowledge of Christ*. Of what may this term *head knowledge* of Christ, as De Haan uses it, be the signification? The answer to this question is found in the following selection that reads: "The requirements for admission to many of our Bible schools and seminaries are raised almost every year and yet the requirements are almost exclusively in some seminaries of an intellectual character while spirituality becomes less and less a requirement. No wonder that some seminaries have become cemeteries. Now I do not wish to decry education or head knowledge, but only to emphasize that it is not the only, nor the first requirement. Paul was an educated man but until he was saved it made him more of a devil than a saint. Education in a born again individual is a wonderful asset, education in an unregenerate only makes him an educated sinner. (True enough, G. M. O.) The first requirement therefore is not an A.B. degree from some college but an B.A. degree (born again) from the seminary of the Lord Jesus Christ . . . What the pulpits of America need is not more educated men but more born again men. No amount of education will teach a man God's Word or to know the Lord Jesus Christ . . ."

In the above-cited paragraph De Haan identifies *head knowledge of Christ* with (a) The requirements of admission to Bible Schools and Seminaries, to-wit, secular education, that is knowledge of the secular sciences — geometry, botany, physics and the like; (b) The Judaism that lurked in Paul's bosom before his conversion (Paul before his conversion was a pharisee and had sat at the feet of Jewish doctors or interpreters of the law); (c) The intellectual equipment of those who cultivate the science of theology, to-wit, a knowledge of Greek and Hebrew and the like. What a strange mixture of disparate elements! De Haan asserts that he does not decry education. What education? That which consist in the knowledge of Christ, or in the knowledge of the natural sciences, or the knowledge of Greek and Hebrew, or in the knowledge of the tenets of Judaism? If he had before his eye the knowledge of Jesus Christ when he averred that he does not decry education, he expressed himself much too mildly. If he was thinking of Judaism the conclusion is warranted that he is a Judaist.

The term *knowledge of the heart* also appears in the above-cited paragraph. What may be the signification of this term? De Haan does not say. True, he does maintain, and it causes us great satisfaction that he does so, that true religion is of the heart, that the most ignorant saint of God, who has been truly born again knows more of God and salvation and is a better interpreter of the Word than the most intellectual edu-

cated giant in the world. We are in hearty agreement with the sentiments coming to the surface in the last quoted phrase. We will even go a step further than does De Haan. This educated giant is spiritually blind. The mysteries of the kingdom are hidden from him. He is devoid of true knowledge. He is a fool though he deems himself wise. The realities presented to us in Scripture are an eyesore to him. De Haan, too, insists, that man must be born again. However, he fails to inform his readers what he means by a *knowledge of the heart* in distinction from a *knowledge of the head*. In a word, De Haan fails to define terms, his writings lack unity and coherence. It is this failure, this lack, this mingling of disparate concepts, that render his productions vague and uncertain composition capable of yielding almost any kind of a conclusion under the sun. However, his compositions as a whole seem to have been fitted to leave certain impressions. So, too, the one we now criticise. Though he does not define terms, it is nevertheless evident from the sequence of the article that De Haan identifies *knowledge of the heart* with regeneration. We have no objection although strictly speaking regeneration signifies not knowledge but rather the state or condition of one who can and does know God with a saving knowledge. Since the term *knowledge of the heart* is used as a designation of regeneration, the term *knowledge of the head* ought to have been used by De Haan as the signification of the state of unregeneration. Yet it cannot be that he was using the latter term in this sense as he informs his readers that he does not decry *knowledge of the head*. He above all men certainly decries the unregenerate state of the sinner. It must be, then, that the term *knowledge of the head* was being used by him as the designation of *revealed truth of God as it finds* a lodging place in the mind. The impression, then, which this particular article was meant to leave is, "*Knowledge of the Lord Jesus Christ, of God, of things heavenly is a good thing, a wonderful asset in a born again individual, yet if need be it could be dispensed with. The one necessary thing is to be born again. What the pulpits of America need is not more educated men, that is not more men equipped with an abundance of scriptural knowledge but more born again men.*"

The suggestion that the regenerate can do without knowledge of the truth as it is in Christ Jesus is astoundingly untrue. Regeneration needs the word as the earth needs the rain and the flower the dew. The word is indispensable to the very appearance of the new man. It forms the content of his hope, of his faith, of his love and thus constitutes the connecting link between his soul and heaven. The truth as it is in Christ is the basis upon which the believer reposes, the element in which he moves and has his being, the food with which he feeds his soul. The word and regeneration cannot be placed in juxtaposition. What the pulpit needs this day is regenerated men to be sure that is men in whom this word richly dwells, men cap-

able of mining from this word its riches, men able to teach and thus to build up in the faith those entrusted to their care. To emphasize regeneration to the exclusion of the word is to say that it is well for a man to be alive but that this man needs no food and drink; is to declare oneself in favor of a type of religion characterized by a sickly mysticism, spiritual feebleness, instability, doubt and ignorance. Preach and live the whole truth as it is in Christ and let the Lord take care of the hearts. It is not true the Bible Schools and Seminaries of this day are overemphasizing the truth as it is in Christ. Fact is, that there is a remarkable departure from this truth on the part of these institutions. Show us an institution, or a church, a ministry *persistently* preaching the *whole* truth as it is in Christ, that is unspiritual. There is no such institution, church or ministry. What is needed this day is sound preaching of the entire truth. This is lacking.

G. M. O.

ROOSEVELT PARK

Dinsdagavond, den 24sten September, was voor de gemeente te Roosevelt Ave., Grand Rapids, een blijde avond, omdat zij het voorrecht mocht hebben getuige te zijn van de bevestiging van haar beroepen leeraar, Candidaat B. Kok. Bij deze gelegenheid hoorden wij een schoone predikatie van onze Consulent, Ds. H. Hoeksema, naar de woorden van Efeze 4:11, 12. Daarna ging Ds. G. M. Ophoff voort met het lezen van het formulier en de bevestiging van den Candidaat. Ook sprak Ds. Ophoff een kort toepasselijk woord naar aanleiding van I Cor. 3:10-15.

Na eenige woorden van dank aan den Consulent en aan Ds. Ophoff en aan de vergadering voor werk verricht en belangstelling getoond, verzocht Ds. Kok de vergadering te zingen Ps. 119:17 en Ps. 134:3 en sprak den zegen uit.

Blijde keerden wij als gemeente met een groote schare, die met ons waren, naar huis. God dankende voor het goede ons geschonken en bewezen. Dat de Heere voorts met ons mag zijn en ons als gemeente met den leeraar mag zegenen is onze bede.

Namens den Kerkeraad van Roosevelt Park.

GOEDE VRIJDAG

Jezus! Uw verzoenend sterven
blijft het rustpunt van ons hart.
Als wij alles, alles derven,
blijft Uw liefd' ons bij in smart.
Och! wanneer mijn oog eens breekt,
't angstig doodzweet van mij leekt —
dat U bloed mijn hoop dan wekke
en mijn schuld voor God bedekke.

NOG MEER OPSTANDINGEN?

Men krijgt zoo oppervlakkig weg den indruk veelal, dat de Chiliasten onderscheid maken tusschen twee-erlei opstanding zonder meer, de opstanding der rechtvaardigen voor, die der goddeloozen na het duizendjarige rijk. Toch is dit in den grond der zaak niet waar. Wel spreken niet allen van allerlei opstandingen der dooden, zoodat ook de rechtvaardigen nog weer in allerlei groepen zullen opstaan ten leven, maar toch leeren alle Chiliasten deze verschillende opstandingen der dooden wel terdege, ofschoon de Schrift hiervan met geen enkel woord spreekt.

Wij willen hierop wijzen juist om deze laatste reden. Men wil immers, in onderscheiding van allen, die niet in de Chiliastische voorstelling kunnen gelooven, zichzelf er op beroemen, dat men God op Zijn Woord wil gelooven. Ds. Vander Werp heeft dit zelfs in den titel van zijn boekje uitgedrukt. Welnu, wij willen hem er op wijzen, dat hij ook niet gelooft in een eerste en een tweede opstanding, zooals de Heilige Schrift, volgens zijne opvatting zoo duidelijk zou leeren, maar dat zijne voorstelling allerlei opstandingen inhoudt, die toch zeker niet in de Heilige Schrift worden geleerd.

Om dit te verstaan, moeten we onzen lezers wijzen op de Chiliastische voorstelling van de opname der geloovigen in de lucht, gevolgd door de bruiloft des Lams en het Avondmaal; en op aarde gevolgd door de groote verdrukking; terwijl dit alles weer zal worden gevolgd door de wederkomst van Christus en de oprichting van het Duizendjarige Rijk.

Zoo toch stelt de Chiliast zich de orde der dingen voor.

Zoo schrijft ook Ds. Vander Werp over deze dingen in het boekje, dat we hier bespreken.

Hij schrijft over die opname der geloovigen in de lucht op pagina's 24-27. Wij willen zijne beschouwing, die de gewone voorstelling is van alle Chiliasten, hier kortelijks weergeven.

De schrijver verwijst hoofdzakelijk, ten bewijze voor zijne voorstelling der dingen op dit punt, naar I Thess. 4:16, 17 en I Cor. 15:51-53. De eerste plaats luidt als volgt: "Want de Heere zal Zelf met een ge-roep, met de stem des archangels, en met de bazuine Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn zullen eerst opstaan; Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen worden opgenomen in de wolken, den Heere tegemoet in de lucht; en alzoo zullen wij altijd met den Heere wezen." En op de tweede plaats lezen wij: "Ziet, ik zeg u eene verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden; In een punt des tijds, in een oogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan en de dooden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit verderfelijke moet onverderfelijke aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen."

Nu zal een eenvoudige Gereformeerde Schriftelezer met deze plaatsen wel geen moeilijkheid hebben. Als hij God hier op Zijn Woord aanneemt, dan ziet hij hier niets, dat duister is. Beide plaatsen wijzen hem eenvoudig op de wederkomst van Christus. Als de Heiland wederkomt in den laatsten dag, zullen al de Zijnen verheerlijkt worden. Sommige dergenen, die Hem de Vader gegeven heeft zullen bij die wederkomst nog leven; anderen zijn dan reeds ontslapen. En de orde bij die verheerlijking van Gods volk in den dag van Christus zal zoo zijn, dat de ontslapenen eerst zullen worden verheerlijkt en worden opgewekt; daarna zullen ook de levenden veranderd worden in een punt des tijds. En verheerlijkt zullen ze dan tezamen den Heere tegemoet gaan, die komt op de wolken des hemels, om alzoo eeuwiglijk bij Hem te zijn. Voor een eenvoudig Gereformeerd lezer is dit het einde, ofschoon de apostel dit einde hier alleen beschrijft uit het oogpunt van de verheerlijking der geloovigen. Hij heeft hier geen moeite en gelooft God eenvoudig op Zijn Woord.

Maar zoo eenvoudig staat de zaak voor den Chiliast niet.

De lezer moet weten, dat hij van deze opname iets gansch bijzonders en opzichzelf staand maakt, en dat hij deze "eerste" opstanding en verandering der nog levende geloovigen zich denkt als plaats hebbende, niet aan het einde der geschiedenis der wereld, zelfs niet vlak voor het Millennium, dat hij verwacht, maar enkele jaren daarvoor.

Deze opname der geloovigen heeft immers plaats vóór den tijd van den Antichrist en vóór de groote verdrukking, die tegen het einde komen zal. Ds. Vander Werp, zooals ook vele anderen, stelt den tijd, die er verlopen zal tusschen deze opname in de lucht en de eindelijke wederkomst van Christus op drie en een half jaar. En gedurende dien tijd zal de Antichrist op aarde woeden, en zal de groote verdrukking plaats hebben.

Men stelle zich deze dingen goed voor.

Er komt, volgens den Chiliast, straks een dag, waarop alle dingen wel zoo zullen blijven als ze zijn, maar waarop de rechtvaardigen uit hunne graven zullen opstaan en de levende en getrouwe geloovigen zullen veranderd worden. Alle geloovigen, die de verschijning van den Heere Jezus liefhebben, uit alle vier winden der aarde en uit alle volken en natiën, zullen in dien dag vergaderd worden, met de opgestane rechtvaardigen worden verheerlijkt en den Heere tegemoet gevoerd worden in de lucht. Want de Heere zal dan nederdalen uit den hemel, doch Hij zal in de lucht blijven. En dan zal Hij Zijn volk verheerlijkt tot Zich opnemen in de lucht. Daar, in de lucht, zullen zij dan met Hem blijven en de bruiloft des Lams vieren, gedurende de drie en een half jaar der groote verdrukking, die op aarde wezen zal. En eerst aan het einde van dit tijdperk zal Hij met de Zijnen uit de lucht wederkomen, den Antichrist verdoen, en het vrede-rijk op aarde stichten.

Als de Heere dus in de lucht komt, zal alles op aarde eerst zoo blijven als het is. Niet alleen worden de

doode goddeloozen niet opgewekt, als de rechtvaardigen in de heerlijkheid der eerste opstanding zullen ingaan; maar ook geschiedt er niets met de dan nog levende goddeloozen. Want de een zal aangenomen, de ander zal verlaten worden, zegt de Chiliast.

Nu zullen we maar niet spreken over het dwaze en schier onzinnige van zulk een voorstelling, waarbij men zich moet denken dat de laatste bazuin zal slaan en de stem des archangels over de geheele aarde zal worden gehoord, dat vele graven zullen worden geopend en een gansche schare van menschen zullen opvaren in de lucht, terwijl de rest der wereld zich van deze dingen niets aantrekt en zoo blijft als ze is. Velen der Chiliasten willen dit liefst zoo voorstellen, dat dit alles zeer in het geheim zal plaats hebben. De wereld zal er niets van merken, dat dit alles plaats heeft. Alleen zullen er plotseling op een zekeren dag vele menschen worden vermist. Men zal vragen naar verschillende personen, doch men zal ze tevergeefs zoeken. Ze zijn, voorzoover het de wereld betreft, eenvoudig verdwenen. Ik zeg, dat ik hierop maar geen nadruk zal leggen, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat mij de zaak niet aantrekt en al zeer weinig harmonie toeschijnt met geheel de sobere voorstelling der Schrift. Ze doet mij veeleer denken aan vele legenden uit de Apocriefe boeken. Doch de geachte schrijver van het boekje zou mij natuurlijk toevoegen, dat ik God niet op Zijn Woord wil gelooven, als dat Woord niet strookt met mijn eigen voorstelling der dingen. Daarom leg ik op het dwaze der voorstelling geen nadruk. Neen, meer nog; ik wil van harte belijden, dat ik mij gaarne zou onderwerpen aan de voorstelling der Schrift, ook indien ze zooiets zou leeren.

Doch dit laatste is juist mijn groot, mijn eenig bezwaar.

De Schrift leert zulke dingen juist in het geheel niet.

Later willen we terugkomen op de Chiliastische voorstelling van de groote verdrukking.

Thans willen we er alleen maar op wijzen, dat deze voorstelling den Chiliast noodzaakt, om aan nog meer opstandingen te gelooven, dan de twee, die hij meent te vinden in de Heilige Schrift.

Immers, wie zullen in die opname bij den Heere in de lucht opgetrokken worden?

Alle geloovigen?

Alle uitverkorenen uit alle volken? Zou de Chiliast dit leeren, dan zou hij kunnen volstaan met de voorstelling van een tweemaal opstanding.

Maar dit leert hij niet!

In de eerste plaats toch moet hij er wel toe komen, om deze eerste opstanding der dooden en verheerlijking der levende geloovigen, te beperken tot de Kerk der Nieuwe Bedeeling. Dit is zeer duidelijk uit hetgeen Ds. Vander Werp schrijft. Indien dit niet zijne overtuiging is, hij late het ons slechts weten. Wij willen hem geen onrecht aandoen. Zooals het nu staat, geeft hij zeer beslist deze voorstelling in zijn boekje. Immers, het is zijne voorstelling, dat deze opname in de lucht

geschieden zal, opdat de bruiloft des Lams plaats hebbe en de Bruid de Vrouw des Lams worde. Er zal daar in de lucht een huwelijksfeest plaats hebben. Het huwelijk zal worden gesloten tusschen Christus en de gemeente. En dan schrijft Ds. Vander Werp:

“Jezus is de Bruidegom en de kerk der ware geloovigen is de bruid. Jezus is heengegaan om een schoone woning voor Zijne bruid te bereiden, Joh. 14:2. Als de woning bereik is zal Hij wederkomen en de bruid tot Zich nemen, Joh. 14:3. Dan, zoo verbeeld ik mij, zal het huwelijk gesloten worden en zal het bruiloftsmaal genoten worden. In Openb. 19:7-9 lezen wij: Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijne lijnwaad zijn de rechtvaardigmaakingen der heiligen. En Hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods. Dan is de Kerk niet meer de bruid, maar de vrouw des Lams, Openb. 19:7. En dan zal zij altijd met den Heere wezen, I Thess. 4:17.”

Het is hieruit volkomen duidelijk, dat de schrijver de eerste opstanding en de opname der verheerlijkte heiligen betreft op de bruid. En die bruid is de Kerk der nieuwe bedeeling, naar geheel de voorstelling der Chiliasten en naar de duidelijke voorstelling van Ds. Vander Werp. In I Thess. 4:17 wordt, naar zijn verklaring gesproken van het opgenomen worden dier bruid. Maar, indien dit zoo is, waar dan zijn de gestorvene geloovigen der oude bedeeling? Waar zijn de heiligen van Adam tot Noach? Waar zijn de gestorvene rechtvaardigen van Noach tot op Abraham? Waar is Israel van den Ouden Dag? Zij behooren, volgens de Chiliastische voorstelling niet tot de Bruid. Zij zullen niet deelen in de huwelijksluiting tusschen het Lam en de Kerk? En, als we Ds. Vander Werp wel verstaan, dan zullen deze allen ook niet deelen in die opname en die eerste opstanding. Hij spreekt althans alleen van de verheerlijking van de Kerk der Nieuwe bedeeling. Tenzij Ds. Vander Werp deze zaak anders kan ophelderen, nemen wij aan, dat de dooden uit de oude bedeeling naar zijne voorstelling niet zullen deelen in die eerste opstanding. Zij blijven nog in het graf. Alle rechtvaardigen zullen dus niet worden opgewekt bij de eerste opstanding. Maar indien dit zoo is, dan is die eerste opstanding toch betrekkelijk klein. Dan moet er nog een andere opstanding volgen, want ook die andere heiligen, Abel en Seth en Noach en Sem en Abraham, Izaak en Jakob, enz., zullen toch opgewekt worden. De schrijver moet dus nog een derde opstanding der dooden aannemen. De Schrift spreekt hier echter in het geheel niet van. En wij zouden den schrijver willen vragen: waarom de Schrift eenvoudig niet op haar Woord aangenomen, als zij ons leert, dat de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, zullen uitgaan?

Het is mogelijk, dat de schrijver zich op dit punt anders zou willen verklaren en dat hij zou willen aannemen, dat in die eerste opstanding niet alleen de geloovigen van den Nieuwen Dag, maar ook die der oude bedeeling zullen deelen. Waarschijnlijk achten wij dit niet. Wij gelooven, dat we hem goed hebben verstaan. Doch indien hij dit al zou willen, dan zouden we hem ook vriendelijk willen verzoeken, eene verklaring te geven van de positie dier Oud-Testamentische geloovigen, die toch immers niet zullen deelen in de Bruiloft des Lams, omdat zij niet tot de Bruid behooren. Wat doen zij daar in de lucht bij den Heere en Zijne Bruid?

Doch ook al zou hij willen aannemen, dat in de eerste opstanding alle gestorvene geloovigen, die de toekomst des Heeren hebben verwacht, zullen worden opgewekt, dan is hij nog met eene opstanding der rechtvaardigen niet klaar. Immers, gedurende den tijd van de Bruiloftsviering des Lams in den hemel zal de groote verdrukking op aarde plaats hebben. Nu staat het natuurlijk als een paal boven water, dat gedurende die groote verdrukking er nog kinderen Gods op aarde zijn. Indien dit niet het geval ware, zou er geen sprake kunnen zijn van verdrukking. Zeker is het dus, dat niet alle uitverkorenen zullen deelen in die opname der geloovigen met Christus in de lucht. De schrijver verstaat dit zelf ook zeer goed. De Schrift spreekt er immers van, dat die dagen verkort worden om der uitverkorenen wil. Er zijn dus ook na de eerste opstanding nog uitverkorenen op aarde en zij lijden groote verdrukking. De schrijver zegt, dat deze verdrukking zal komen over het volk der Joden en over de volkeren der aarde. Twee deelen van Israel zullen in die verdrukking vergaan; een derde deel zal gelouterd worden en behouden. Of naar zijne voorstelling er ook nog andere uitverkorenen zullen zijn ndan uit het volk der Joden, is niet duidelijk. Maar dit laatste moet aan de zaak, waarover wij het thans hebben, ook niet toe of af. Feit blijft, dat er na de eerste opstanding nog uitverkorenen op de aarde zijn. Zij zijn dus niet allen opgestaan bij de eerste opstanding. Er zijn nog uitverkorenen, die verdrukking lijden, die sterven, die dus ook nog moeten worden opgewekt. Er moet nog een derde opstanding der dooden zijn. De schrijver gelooft niet in een eerste opstanding der rechtvaardigen en een tweede der goddeloozen, maar in verschillende opstandingen der rechtvaardigen en eene der onrechtvaardigen. En de Schrift spreekt van zulk een derde opstanding nergens.

Laat hem nu niet trachten te zeggen, dat de Schrift geheel deze periode als ééne ure beschouwt, en dat het dus wel eene opstanding der rechtvaardigen blijft ook al verloopt er een zeker tijdperk over eer alle rechtvaardigen zullen opstaan.

Dat zou het punt in het geheel niet raken.

Feit is, dat hij zich heeft beroepen op I Thess. 4:16, 17. Daar, zoo is zijne redeneering, spreekt de Schrift van de eerste opstanding, de opstanding der rechtvaardigen in onderscheiding van die der goddeloozen. Nu mag hij de zaak wenden of keeren zooals

hij wil, maar feit blijft, dat die opstanding plaats heeft vóór het verheerlijkt worden van de nog levende geloovigen en voor de opname in de lucht. En zoo is het ook met I Cor. 15:51-53. De opgestane heiligen zullen met de veranderde geloovigen den Heere tegemoet gevoerd worden in de lucht. De opstanding, die naar de voorstelling van den Chiliast de eerste genaamd moet worden, heeft dus plaats bij die opname, enkele jaren voor de eigenlijke wederkomst van Christus. Een andere *eerste* opstanding kent hij niet. Hij zal op zijn eigen standpunt zelf moeten toestemmen, dat de Schrift in elk geval van geen andere *eerste* opstanding spreekt, ook al stemmen wij hem niet toe, dat de Schrift op eenigerlei wijze spreekt van een eerste opstanding der rechtvaardigen in lichamelijken zin. Maar dan ligt het feit er toe, dat in de eerste opstanding van den Chiliast ook alle rechtvaardigen niet eens deelen. En indien dit zoo is, dan moet hij in elk geval nog een derde opstanding aannemen. En wij zouden hem wel eens willen vragen waar de Schrift spreekt van zulk een derde opstanding, van een opstanding der rechtvaardigen na de stem des archangels, na de verschijning van den Heere, na de laatste bazuin.

Wij zullen nu maar niet spreken over den toestand in het zoogenaamde duizendjarige rijk. Wij zullen, zoo de Heere wil, hierover later spreken. Ook maakt de schrijver van het boekje niet duidelijk, wat zijne beschouwing is van dien toestand met betrekking tot het punt, dat wij thans bespreken. Zeker is het, dat ofschoon de menschen in dat rijk lang zullen leven, daar toch ook nog de dood zal heerschen. De menschen zullen er sterven. Is het des schrijvers beschouwing, dat er in dat duizendjarig rijk ook nog uitverkorenen zullen zijn, die alsdan zullen worden toegebracht? Waarschijnlijk is het dit wel. Maar dan krijgen we nog weer eene opstanding dergenen, die gedurende het duizendjarig rijk zullen worden bekeerd. Zoodat wij nog een vierde opstanding krijgen, of misschien allerlei opstandingen in dat duizendjarige rijk. Zoo wordt de zaak soms voorgesteld. Zij, die dan bekeerd worden, zullen wel eerst sterven, om dan terstond weer op te staan. Maar wij hebben het thans alleen over hetgeen Ds. Vander Werp duidelijk schrijft. En hij laat zich over dit onderwerp niet uit.

Dit doet echter aan ons argument niet te kort. Het is dit, kort en bondig. De voorstelling van Ds. Vander Werp noodzaakt hem, om niet alleen te spreken van een eerste en tweede opstanding, maar om ook de rechtvaardigen in de opstanding der dooden nog te scheiden. Hij kan daar niet voor weg. Zeker is het echter, dat de Schrift van zulk een derde opstanding in het geheel niet spreekt. Daarom veroordeelt hij zijn eigen beschouwing over de eerste opstanding.

En wij willen ook deze kritiek eindigen met zijn eigen vraag: waarom toch God niet op Zijn Woord te gelooven?

De voorstelling der Schrift is inderdaad veel eenvoudiger en veel soberder dan die van het Chiliasme.

H. H.

CALVIN, BERKHOF AND H. J. KUIPER

A COMPARISON

II

The comparison we propose to make is to limit itself, for the time being at least, to the teachings of Calvin, Berkhof and Kuiper with respect to the so-called well-meaning offer of salvation on the part of God to all men indiscriminately.

To accomplish this purpose we shall first of all quote from the writings of Berkhof and Kuiper, in order then to let Calvin speak on this subject.

We shall remain as objective in the representation of the views of these men as can possibly be expected of us. It is not at all our purpose to ascribe any convictions to Berkhof and Kuiper, which they do not have. And, therefore, we shall interpret their own statements as little as possible, and let them speak to us for themselves and in their own words. When we are through presenting their views to our readers, they will surely admit, that we have not misrepresented them, but that their teachings are actually as we placed them before the public.

To attain to this object it is necessary that we read them in the proper light, that is, in connection with the First Point of 1924. It is in that First Point that the free and well-meaning general offer of salvation to all men is mentioned for the first time, and that it was officially accepted by the Christian Reformed Church as a dogma. And it is in defense of that first point that both Berkhof and Kuiper published their views on this subject.

They agree with that First Point.

They believe in a free and general and well-meaning offer of grace on the part of God to all men without distinction in the same sense in which that first point teaches it.

Hence, it is but fair that we first of all recall to our minds the contents of that First Point, especially in as far as it expresses itself on the question we are now discussing.

It reads as follows:

"Concerning the favourable attitude of God toward mankind in general and not only toward the elect, the Synod declares, that it is certain, on the ground of Scripture and the Confession, that there is, besides the saving grace of God, shown only to those chosen unto eternal life, also a certain favor or grace which He shows to all His creatures. This is evident from the quoted Scripture-passages and from the *Canons of Dordt*, II, 5 and III and IV, 8 and 9, where the general offer of the Gospel is discussed" . . . (*Acta*, 1924).

All creatures in this declaration means *all men*. This is evident from the fact that this point deals with a favorable attitude of God toward *mankind* in general and not only toward the elect. This is also admitted by Berkhof and Kuiper.

There is, then, a certain grace of God which He shows to elect and reprobate indiscriminately.

It is not a *saving* grace, the point emphasizes, for this is shown only to the elect.

And the point does not explain what sort of grace it is. It merely speaks of a *certain* grace.

But it certainly is a gracious attitude which God assumes toward all men, a gracious inclination of His heart, not only to the elect but also to the reprobate. Whatever He bestows on any man in that attitude He certainly gives him in His love. This, too, is plain from the declaration itself, for it speaks of a favourable attitude of God toward all mankind. And this is also the meaning attached to this point by both Berkhof and Kuiper, as is evident from their writings. (See: *The Three Points of Common Grace*, Kuiper; and: *De Drie Punten in Alle Deelen Gereformeerd*, Berkhof.)

Now, what does He bestow on all men, indiscriminately? The general offer of the Gospel, among other things.

Hence, the First Point teaches, that when God has the gospel preached, not only to the elect, but also to the reprobate, He does so in His grace and lovingkindness, also to the latter.

It is not clear, what kind of grace the reprobate *actually receive*, when the gospel is preached to them. The declaration by Synod does not explain itself in regard to this question. Neither did Berkhof or Kuiper attempt to explain this. They really admit, that the reprobate *actually receive* no grace, when the gospel is preached to them. But, however this may be, God bestows grace upon them, or rather, assumes an attitude of grace toward them, when the gospel is preached to the reprobate. He loves them, somehow. He is gracious toward them. And *because* He is gracious toward the reprobate He has the gospel preached to them.

If you inquire further: what does this gracious attitude of God toward the reprobate, manifest in the preaching of the gospel, imply? the First Point again is silent.

But we conclude, and the conclusion is the *only* possible one for any sound mind, that it implies, that God seriously wills the salvation of the reprobates. He is filled with lovingkindness concerning them. In that lovingkindness of His heart He seeks their salvation. Seeking their salvation He offers them the Gospel. The First Point teaches, *that God, loving the reprobates and earnestly desiring their salvation, offers them salvation in the Gospel of Jesus Christ.*

Such is the implication of the First Point. Such is its clear teaching.

And this is our serious objection to that First Point.

In spite of all Berkhof attempted to prove to the contrary, this is, to us, pure Arminianism.

God, in His grace seriously seeks to bestow salvation on some men through Christ. For this purpose He has the Gospel preached to them. *But He fails.*

They are not saved, though God seeks to save them, explicitly has this proclaimed to them. Our conclusion (Berkhof and Kuiper are unwilling to draw this, but we claim that any sound mind is compelled to draw it) is: man is stronger than God!

The will of man frustrates the gracious purposes of God!

Such is the teaching of the First Point.

And this is rank Arminianism.

Now, except with respect to that last conclusion, which they are unwilling to draw, Berkhof and Kuiper teach all we have written in the above lines concerning the meaning of the First Point.

They both hold:

1. *That God loves the reprobates and is gracious toward them.*

2. *That in this love and grace He seriously seeks their salvation.*

3. *That for this purpose He has the Gospel preached to them and Christ offered to them.*

The brethren of the Sovereign Grace Union will, please, take note that this is actually the teaching of these men; that this is the official stand of the Christian Reformed Church in America; that this is also the doctrine Dr. J. Van Lonkhuyzen defended in 1924 and on the basis of which he urged our expulsion from the Christian Reformed Churches.

I challenge them to deny the truth of these statements. Gladly will I give them room to do this in our paper. But they will not take up this challenge. It is their doctrine as it is the plain teaching of the First Point. This I will prove from their own writings.

Berkhof writes (*De Drie Punten*, etc. p. 21: I translate literally):

"The following link in the argument of Synod is this: The general and well-meant offer of salvation is a sign of God's favour toward sinners, is for them a blessing from the Lord. This must emphatically be pointed out, because they, who cannot agree with the declaration of Synod, maintain that the preaching of the Word is merely intended as a curse for the reprobates that dwell under such preaching. He does not bless them by this, but curses them through it. He uses that preaching, in as far as it concerns them, merely as a means to plunge them more deeply into destruction, hence, as an instrument of His hatred. This is a positively unscriptural thought. The Scripture teaches us most certainly, that we must consider the offer of salvation a temporal blessing also for those that do not heed the invitation. The following considerations serve to prove this:

"(1) That God calls the ungodly unto conversion is presented in Scripture *as a proof that He desires their salvation.* (The reprobate are meant here; I underscore, H. H.) In the prophecy of Ezekiel we listen to the voice of the Lord in words that speak of tender mercy: 'Have I any pleasure at all (even in any measure) that the wicked should die? saith the Lord God; and not that he should return from his ways and live?'

And again: 'For I have no pleasure in the death of him that dieth (i. e., of him that dieth in his sins) saith the Lord God: wherefore, turn yourselves and live ye.' These passages teach us as clearly as words are able, that God has no pleasure in the death of the wicked (notice that he does not say: 'the elect wicked' but 'of the wicked' entirely in general); and the tender calling, to which we listen in them, witnesses of His great love for sinners and of His desire to save the ungodly."

The reader will admit that I do not misrepresent Berkhof, when I say, that he teaches that God is filled with saving love for the reprobate sinner as well as for the elect. The passage is emphatic in the expression of this view. Entirely in general, and not specifically the elect, God loves sinners and desires to save them. And, besides, there is no escape from this conclusion, because this entire argument is adduced in defense of the teaching that God is gracious in the preaching of the Gospel to the reprobates and not only to the elect, as was declared in the First Point. And in no uncertain terms does he condemn our view, when we teach that even though it is God's good pleasure that the gospel be preached in general to all that hear by the ministration of men, yet His purpose is to be gracious to the elect only, while it is equally His purpose that it shall be a savour of death unto death for the reprobate. This latter view, I say, which is ours, and of which we still maintain that it is the Reformed, the Calvinistic view, Berkhof very emphatically condemns.

The reader must bear this in mind. At the same time it is of profound interest for us, as we make a comparison between Berkhof's view and that of Calvin on this point, that in *Calvin's Calvinism* the latter presents us with his explanation of the same texts from Ezekiel which Berkhof expounds in the above quotation. Later we shall quote him at length. In the meantime we may even now assure our readers that Calvin's exegesis differs principally from that of Berkhof.

Let me quote another paragraph from Berkhof's defense of the First Point, that there may be no doubt left that we represent him correctly:

"There is still another passage in Ezekiel in which the Lord expresses the same thought in still stronger language, in which He even confirms it with an oath, viz., Ez. 33:11. 'As I live, saith the Lord, I have no pleasure in the death of the wicked; but that the wicked turn from his way and live; turn ye, turn ye from your evil ways; for why will ye die, O house of Israel?' Are these not words of tender lovingkindness, in which a Father implores his backsliding children (the reprobate! H. H.) to return to the house and to the heart of father? Do you listen here, even in the least regree, to the voice of hatred? (As if anyone were so insane as to maintain this, H. H.) And does not Jesus' lamentation over Jerusalem point in the same direction? Can you imagine anything that surpasses this in touching pathos? 'O Jerusalem, Jerusalem, thou that

killest the prophets and stonest them which are sent unto thee, how often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings and ye would not! Matt. 23:37" (p. 22).

You see, readers, that there remains no doubt as to Berkhof's view. God loves the wicked, elect and reprobate. He is filled with the most tender mercy toward them. His heart longs to save them all, without exception. In the most touching words of profound pathos He cries over them, when they do not heed His tender calling. That is the grace the reprobate receive. But it is a grace, however strong and however filled with longing to save, that does not actually save. It is vain, for the reprobate do not heed the tender call of their gracious Father!

And Kuiper?

He teaches the same doctrine, as a faithful son of the Church that adopted the Three Points. Only he would have us believe that it is a mystery, that God wills the salvation of the reprobate and that He does not will the same.

Let us quote him too:

"By far the most serious objections raised against the Three Points concerns the first of these, specifically concerning the *general offer of the gospel* (what is meant is, of course, that God offers the gospel to the reprobate *in His grace*, H. H.). The objection is that Synod has virtually committed itself to the Arminian doctrines of the General Atonement and the Free Will.

"This objection is as absurd as it is serious. So far as we know, the only argument in support of this astounding charge is that God cannot sincerely offer salvation (*in His grace*, H. H.) to reprobate sinners, unless Christ has actually paid for their sins and unless they have a will that is free to choose the salvation offered to them. Our answer is that this does not at all follow. (And now one would expect a sound argument to prove that this does not at all follow; but instead there follows a hopeless appeal to mystery, H.H.) It is true that *human logic cannot fully harmonize* the doctrine of election and reprobation, of a particular atonement, and of man's total depravity (which implies that our will by nature is free to choose only the evil but not the good) with that of the general offer of grace. But does this mean that both cannot be true? There is not one doctrine in Holy Writ which does not involve us in intellectual difficulties. Think of the mystery of the One Being and the Three Persons, of divine sovereignty and human responsibility, of divine providence and human freedom, of original sin and the sinlessness of Christ, of the union of the two natures in the one divine person of Christ" (*The Three Points of Common Grace*, p. 12).

And to prove the contention that Scripture teaches this gracious general offer of salvation Kuiper refers to the following texts: Ez. 33:11; Matt. 23:37; Luk. 14:15-21, 24; II Pet. 3:9.

It is evident, that Kuiper is of the same conviction

as Berkhof with regard to this point of doctrine.

And notice now, on the basis of this doctrine, he preaches to his congregation:

"Let us emphasize the fact, that *your conception of God* depends upon your answer to the question whether God shows any favor to the reprobate. A certain Christian has well said: 'Our God is a just God, but not a cruel God.' He has no pleasure in the misery of any of His creatures. He sends the wicked *earthly* blessings as the fruits of His kindness, in order to convince them of His sincere willingness to bestow upon them the *greater* gift of salvation in Christ. God is just and stern but He is not harsh and cruel. He is not a God who reveals to a large part of humanity nothing but His wrath. Even the reprobates are His creatures, the works of His hands; and in His goodness and grace He lavishes blessings upon them as long as they live, even though they perish in their sins. Thus He magnifies His love as well as His wrath in the reprobate; even as He glorifies His justice as well as His grace in the redeemed.

"Neither can you maintain the sincere offer of salvation to *all* who hear the gospel, unless you accept the truth which is formulated in the first point of Synod. If God assumes no attitude of favor to the unthankful and evil, he cannot sincerely offer them the blessings of redemption. Then what our Confessions say cannot be true: 'He has most earnestly and truly declared in His Word what will be acceptable to Him; namely, that all who are called (by the gospel) should comply with the invitation.' It is true that God has from eternity chosen some to eternal life, and rejected others. But it is just as true that He sincerely offers salvation to all who hear the gospel. The fact that we with our finite minds cannot fully harmonize these two truths should not make us hesitate to accept both. Both are clearly revealed in Holy Writ.

"There is no one here in the audience who can say, 'God hates me.' Suppose you knew that you will ultimately be lost; even then you could not say, 'God does not care for me.' The gospel we preach is a gospel for sinners — for all sinners. It is glad tidings also for you. God has no pleasure in your death but therein that you turn and live. He hates your sins but He does not hate you. He invites you to come to him and be saved. That very fact will make your punishment doubly deserved if you should be lost. You will never be able to say: 'I have not tasted God's goodness and grace; I have never experienced His love.' You will love to say: 'I have spurned His love, rejected His grace; and now there remains for me a righteous judgment, a well-deserved wrath whose flames will burn forever and ever.'" (Idem, p. 15, 16).

The reader will agree that we do Kuiper no injustice, that we present his views correctly, when we say, that he believes and teaches that God loves the reprobate, earnestly desires their salvation, has the Gospel preached to them to seek and to save them; and that, if you bring the indictment of Arminianism against Kui-

per for such teaching, he appears horrified and amazed, calls you absurd because you draw conclusions that follow not at all, but, being at a loss how further to defend himself, hides behind the pretext that it is all an insoluble mystery; but that you must nevertheless believe that God loves whom He hates, that He seeks the salvation of those whom He never intends to save, that He blesses whom He curses and that He seriously invites those to whom He forever shut the door of His kingdom in sovereign righteousness.

Such is a true representation of Kuiper's views, himself being our witness. For he will not deny this. Himself will not reply that we have done him an injustice.

And, the saddest feature of all! — Kuiper maintains that this is the only Reformed view, that all other views are essentially fatalistic; and he will expel out of the Reformed Church all that do not subscribe to his logical contradictions and enigmas. For he writes:

"One of the most serious aspects of the present denial of the doctrine of Common Grace is the denial of the general offer of salvation. It robs the gospel of its evangelical note (by evangelical note the writer means the preaching that the gospel "*is for sinners, — for all sinners,*" H. H.) It is bound to create an attitude of religious passivism and fatalism which has been the curse of every church where the preaching of election was not counterbalanced by the sinner's responsibility (the old, baseless accusation which all enemies of the truth of sovereign grace brought against its defenders: *ex ungue leonem*, H. H.) and of God's sincere offer of salvation to all without discrimination" (*The Three Points of Common Grace*, p. 13).

Thus are the views of Berkhof and Kuiper on this point.

One gets the impression that they err in good faith, hard though it may seem to believe this of men with sound minds. Sometimes it appears that they do not understand their own speech. For instance, in the book of Kuiper from which we have already quoted, we also find the following quotation from Calvin, adduced in support of the theory that God earnestly desires the salvation of all that externally hear the gospel:

"For there is a universal call, by which God in the external preaching of the Word invites all, indiscriminately, to come to him, *even those to whom he intends it as a savor of death, and an occasion of heavier condemnation.*" (I underscore, H. H.)

Yes, indeed, that is Calvin's doctrine. For some that hear the gospel God intends it as a savor of death and an occasion for heavier condemnation.

And that is our doctrine. God will have the gospel preached to all that hear indiscriminately. And He will save His elect by that preaching, and harden the reprobate by it. With a free conscience before God, and all that hear us, we declare that thus we believe and thus we preach and always did preach.

But that is not the doctrine of Berkhof and Kuiper; let no one be deceived!

They do *not teach*, that God will have the gospel preached to some of the reprobate *in order that* it may be a savor or death unto death to them. On the contrary, they hold that God offers Christ to the reprobate in His grace to them, in an attitude of grace, and earnestly desiring their salvation!

And this view they make the basis of their preaching.

But I must not now begin to compare the views of these men with that of Calvin on the subject.

Calvin writes rather extensively on the subject in *Calvin's Calvinism*, and we must quote him at length in order to obtain a clear conception of his doctrine. We must postpone this for our next number.

If only the views of Berkhof and Kuiper on this subject have become clear, and they themselves as well as our readers will admit that we have done them no injustice, we are satisfied and this article has served its purpose.

For we have no other purpose than to get at the truth of the matter, to clear the sky of clouds of mist and poisoned gas that have been cast over it.

We desire to know who, they or we, are in agreement with the great Genevan Reformer.

If they are, we will still maintain our own view, for we are deeply convinced that it is the truth of the Word of God; but we will not call Calvin our spiritual father.

If they are not, we would like to compel them to disavow Calvin, to expel him from their fellowship as they did us and to claim Armijn of Leiden as their great teacher.

And suppose that England's Calvinists, the men of the Sovereign Grace Union be our judges in this matter.

H. H.

INGEZONDEN

Het Begrip vaa Zonde

Geachte Redacteur!

Met aandacht heb ik gelezen de gedachtenwisseling tusschen u en Marnix, die voor enkele maanden in de S. B. verscheen. Ofschoon ik eigenlijk niets nieuws heb aangaande de zaak waar het om gaat, wensch ik toch een paar opmerkingen te maken in betrekking tot hetgeen Marnix schreef in zijn brief, die in de S. B. van 1 Aug. verscheen. Verwachtende, dat u aan mijn vriendelijk verzoek zal voldoen, vraag ik een weinig plaatsruimte in uw blad. Bij voorbaat mijn dank.

De passage, die mijn aandacht vooral trok is als volgt:

“Om het eens duidelijk te zeggen: geeft het den mensch niets, of hij in zonde uitbreekt en moordt en roofd en gruwelijkheden doet, dan wel, dat hij bewaard blijft voor al die booze daden?

“Zal God hem oordeelen ook naar zijn daden of zal hij alleen geoordeeld worden naar zijn staat?”

“Als we dit denkbeeld in ons leven brengen, dat het den mensch niets geeft of hij boos leeft dan wel goed, dan, dit gevoelt ieder, vervalt alle verantwoordelijkheid.”

Zoo schrijft Marnix. Uit dit schrijven is het duidelijk, dat Marnix een oppervlakkige beschouwing van de zonde heeft. Het blijkt wel duidelijk uit het aangehaalde, dat hij van de gedachte is, dat de natuurlijke mensch wel goed leeft, wanneer hij zich niet schuldig maakt aan moord en dergelijke gruwelijkheden. En zooals uit heel zijne redeneering blijkt wil hij ook beweren, dat het niet uitbreken in gruwelijkheden uit een terughoudende genade Gods te verklaren is.

Wat het eerste betreft, hebben we het volgende op te merken. De zonde is niet beperkt tot de “booze daden” waarvan Marnix spreekt. De waarheid is, zooals u, Mr. Redacteur, terecht hebt aangetoond in uw antwoord, dat God van den mensch eischt, dat hij niet naar sommige, maar naar alle geboden Gods zal leven. Al pleegt de natuurlijke mensch geen moord, daarom is niet gezegd dat hij goed leeft. Het gebod: “Gij zult niet echtbreken” is ook een gebod Gods. Echtbreuk is geen moord. Zij is toch niet minder zonde. En al leidt de natuurlijke mensch een ingetogen en fatsoenlijk leven, maar toch in zijn hart begeert iets dat zijns naasten is, dan leeft hij niet goed. Al wordt er bij den natuurlijken mensch geen openbare overtreding van een der geboden gevonden, kan nog niet gezegd worden, dat hij goed leeft. De mensch zondigt niet alleen in booze daden, maar ook wel terdege in booze gedachten. Hij kan wel overspel doen zonder in de daad uit te breken. Jezus zelf zegt immers, “Zoo wie eene vrouw aanziet om dezelve te begeeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan.” Iemand kan ook een doodslager zijn zonder in de daad uit te breken. De Apostel Johannes zegt: “Den iegelijk die zijnen broeder haat, is een doodslager.” Van nature is de mensch een vijand van God en van zijnen naaste. Van nature is hij geneigd tot alle kwaad en onbekwaam tot eenig goed. Op grond van de Schrift en de Belijdenis staat het vast, dat de natuurlijke mensch niet goed leeft. Hij doet geen *goede* werken. Want goede werken, volgens den Catechismus (vr. en antw. 91) zijn alleen die uit waar geloof, naar de wet Gods, alleen Hem ter eere geschieden, en niet die op ons goeddunken, of op menschen inzettingen gegrond zijn. De Christen kan alleen goede werken doen, en dus goed leven, want hij leeft uit het geloof, hetgeen Gode welbehagelijk is. Dat neemt natuurlijk niet weg, dat de geloovige ook zondigt met gedachten, woorden en werken. Maar hij bidt om vergeving van zonden. Ook strijdt hij tegen de zonde, want hij leeft uit het beginsel der wedergeboorte.

Met betrekking nu tot hetgeen Marnix schrijft van de terughoudende genade Gods hebben wij de volgende opmerkingen. De schrijver beweert, dat de mensch voor booze daden bewaard blijft door een terughou-

dende genade Gods. Maar hoe dan met de zondige gedachten? Worden die ook teruggehouden? Als de zonde gestuit wordt, dan moeten ook de zondige gedachten gestuit worden. Want die zijn ook zonde. Maar laten wij ons bij die booze daden bepalen. Wat zijn de feiten? De historie en de werkelijkheid leeren ons juist niet, dat de zonde in hare gruwelijke openbaringen teruggehouden wordt. Wie met de toestand van het sociale leven eenigszins bekend is, en wie op de hoogte is met al wat er in de wereld gebeurt in den vorm van booze daden, zooals diefstal, moord, enz., zal wel niet willen beweren, dat er een terughoudende genade Gods is. Het komt ons voor, dat men een van tweeën moet, men moet vasthouden dat het proces der zonde doorwerkt totdat de mate der ongerechtigheid vol is, of men moet bekennen, dat Gods terughoudende genade niet bij machte is om het uitbreken van den mensch in gruwelijkheden te stuiten. Het laatste te beweren is zeker niet tot eere Gods. Door het eerste vast te houden belijdt men, dat God souverain is om het doorwerken der zonde toe te laten en haar te gebruiken tot het doel van de verheerlijking Zijns Naams.

J. G. KOOISTRA

Paterson, N. J.

UIT VERLIES WINST

Hoog heeft God zijn arm verheven,
 Uit de duisternis komt licht,
 Uit den dood verschijnt het leven,
 Uit het graf een vreugd-bericht,
 Uit de droeve tranen blijheid,
 Uit de koude warmte en gloed,
 Uit de slavenboeien vrijheid,
 Uit verlies de winst voorgoed.

Voor de zonden ligt verzoening,
 Voor de straf gena gereed,
 Voor de grootste schuld voldoening,
 Troost voor diep berouw en leed;
 Voor het zwoegen in ellenden,
 Dood in ongerechtigheid,
 't Leven Gods, dat nooit zal enden,
 Zijn verlost en toebereid.

Ondergaan is overwinnen,
 Nederlaag is zegepraal,
 't Einde wordt een nieuw beginnen,
 't Afscheid wordt een nieuw onthaal.
 O Verlosser! Rijke Erbarmer!
 Waar Gij zooveel schatten boodt,
 Worden kille harten warmer,
 Werkt Gij leven in den dood.

OBJECTIONS TO THE SPIRIT OF THE AGE

RELIGION

History repeats itself. This statement conveys undoubtedly much truth; but it does not reveal the whole truth. Bare historical events which have occurred may re-occur, but the re-occurrence is not identical to the occurred event in every detail. If events re-occurred in the same identical manner as before, then you would have, as far as the events themselves are concerned, a practical mechanical repetition. Fact is, that a certain present-day movement be it religious, social, political or otherwise, may have all the appearances of a re-occurrence of some movement of several decades ago, they are nevertheless different in every respect. The heart of the matter may appear the same, and the starting point may seem alike, but an identical repetition of a former occurrence is positively absurd and impossible. It is absurd since God's revelation has not been completely perfected, and it is impossible in as much as sin is in a stage of organic development. To deny the truth of the latter would be denying the reality of the very antithesis.

The modern religious movement may in a certain sense be the very re-occurrence of a movement of many years back, but its essential characteristics are emphatically different. It is altogether true that higher criticism, unbelief, and positive indifference toward religion is no different, as far as the matter itself is concerned, from that of years ago, but the present manifestations, the motivations, the objective in view certainly varies considerable. The present-day religious movement is racing rapidly to a tragical disaster, such as it has never experienced heretofore.

Formerly men spoke very boldly in religious terms, they dared to face the consequence; presently they speak in terms so insolently deceptive that "if it were possible, they shall deceive the very elect."¹ Formerly men revealed themselves as open opponents of the Church of Jesus Christ, and hostile to the truth of God's revelation; presently they are "prophets which come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves."² A few decades ago men openly trode upon and abhorred even the very name Christian, and ridiculed all those who claimed to be such; presently men claim to follow truth and righteousness, and would consider it an insult if you do not call them Christians, but their very religious conceptions are manifest as being born from an atrocious lie. With an imaginative heaven of its own, modern Christianity hastens headlong into the clutches of eternal perdition and God's just condemnation.

To be sure, we agree with the Preacher: "and there is no new thing under the sun."³ For in the ultimate sense unbelief is unbelief, higher criticism is higher criticism; but it is equally true that unbelief does not manifest itself in the same manner today as it did in the days of yore. Modern theologians will frankly ad-

mit that the present-day religious movement is manifesting itself in a different garb, not as hostile and not as odious. They are taking over and using terms of orthodoxy to propagate their own malicious cause, and by these tactics they are misinterpreting the truth and presenting the lie in terms which connote the truth. They prate about an "Adventurous Religion," "Social Religion," and a "Practical Religion" and similar topics in terms so highly colored with an orthodox meaning that it would almost seem possible that such deviltry was in reality a manifestation of the truth. Dishonesty certainly taken the place of honesty, the lie for the truth. Where, O, where! is the honest upright Christian, whose actions may be made manifest? Such persons certainly must be looked for with Divine scrutiny. Even men of high repute, office-bearers in the Church of Jesus Christ are afraid to face the truth. They must gain their will with evil deception. Why are the Church leaders then so terribly afraid to come into the open with the truth? The Reformed church leaders in general certainly are included in this list. For the well-being (?) of the Church the lie is believed and propagated. The truth is trodden upon as if there were no God of justice, who scrutinses the deepest recesses of the heart. Aside of all this dishonesty in religion and untruth of religious concepts, the religious leaders are leading God's people astray in a very deceptive manner. They, themselves being ignorant of the most fundamental truths of Holy Writ, ascend their pulpits with quite some audacity and proclaim the most heinous and atrocious lies as the truth, and then they marvel that their flock is so stupendously ignorant as to the most fundamental principles. Indeed a paradoxel trait of the present-day ministers and leaders.

The unlearned flock follows the blind leaders blindly, and they are fed and nourished on the most silly and superficial religious nonsense that can be had. Bombast and pomp is preferred before truth. People can enjoy (?) a discourse of a minister on such bunk (excuse the expression) as "Jesus the Carpenter" and go home and say what a wonderful sermon that was. The discourse being on such questions as: "How many shingle nails Jesus used in nailing each shingle?, or, "How many minutes before seven and before one o'clock he commenced his work," or, "Just what time after working hours did he discontinue his labors." Such discourses are not only silly, but unchristian because they are the product of the imagination of the mind. And again, Christian people (?) can listen to a discourse on "Plato, Aristotle, and Jesus" and enjoy it, just as if there were any similarity between the three. There is no discriminating anymore between the truth and the lie, since religion is no longer religion. What is called religion today is a serving of self, a deifying of the ego; the glorification of Pantheism on the one hand, and the adoration of Deism on the other.

What is religion? Religion is a certain inclination of man, which on the one hand has rooted itself in the deepest consciousness of his utter dependency upon

God, as Creator, Saviour, Sanctifier, etc., and on the other hand that which longs to follow God's precepts in all uprightness. 4) But this consciousness of utter dependence upon God is certainly not in harmony with what is presently proclaimed from the pulpits, and propagated through the religious press. God's sovereignty is not openly denied, but deceptively cast aside as an old orthodox creed. Religion has lost its life principle, since it virtually denied the sovereignty of God. Instead of God being sovereign, Man is. And this, of course, is stated in such obscure and abstract words and phrases as not to cause the little remnant of true believers to become to hostile over against these modern theologians.

A. C. BOERKOEL

- 1) Matthew 24:24b.
- 2) Idem, 7:15.
- 3) Ecclesiastes 1:9c.
- 4) "Dogmatiek," Vol. 1, p. 183. 1895. Dr. H. Bavinck.

IN MEMORIAM

Op den 11den September behaagde het den Heere uit ons midden weg te nemen onzen dierbaren Zoon en Broeder,

ARIE,

in den jeugdigen leeftijd van 28 jaar, 4 maanden en 22 dagen.

Hoewel ons dit verlies groot is, toch treuren wij niet als degenen die geen hope hebben maar met een vol vertrouwen dat hij is waar noch pijn, noch moeite of verdriet is, maar eeuwige vreugde.

Overblijvende zijn de bedroefde ouders.

Mr. en Mrs. A. De Hoog

Mr. en Mrs. G. De Hoog

Mrs. Jacob van Meurs

van Nederland

Mr. en Mrs. C. De Hoog

van Nederland

Mr. en Mrs. Wm. De Hoog

Mr. John De Hoog

Miss Cora De Hoog

On October 30, thirty-five years ago, our beloved parents,

CORNELIUS DERTIEN

and

SENA DERTIEN—nee Bouwman,

were joined in holy bonds of matrimony. We feel grateful to God that He has spared them these many years and it is our earnest prayer that God may continue to bless them and grant them continued health and happiness.

Mr. and Mrs. John Dertien

Mr. and Mrs. Joe Dertien

Mr. and Mrs. Louis Dertien

Eva

Anne

Jean

10 grandchildren.